

HARLEQUIN™

Страст™

39

НЕЖЕН ЗАЛОГ

Шона ДЕЛАКОРТЕ

ШОНА ДЕЛАКОРТЕ НЕЖЕН ЗАЛОГ

Превод: Екатерина Кузманова

chitanka.info

Красивата и богата наследница Катрин Феърчайлд обявява благотворителен търг в помощ на сираци. Отзовават се всички поканени бизнесмени и представители на местния елит, освен един — Скот Блейк. Свободен и преуспяващ, но за нещастие голям твърдоглавец! Очарователната Катрин неочаквано се появява в кабинета му. Дали ще успее да пробуди неговото милосърдие? За своя изненада непреклонният Скот се съгласява да ѝ съдейства...

ПЪРВА ГЛАВА

— Господин Блейк, мис Феърчайлд ви чака отвън. Търси ви три пъти по телефона и сега е тук. Опитах се да ѝ обясня, че не можете да я приемете без уговорен час, но тя настоява. Каза, че ще седи отвън, докато не разговаря с вас.

Скот Блейк бавно извърна поглед от прозореца, през който се разкриваше панорамата на Сан Франциско.

Завъртя креслото и погледна секретарката си, Амелия Ламбърт. Изражението на лицето ѝ издаваше крайното ѝ притеснение.

— Тя е много настоятелна, господин Блейк. Не се съмнявам, че ще изпълни думите си. Ще ви чака дотогава, докато не благоволите да я приемете.

Господин Блейк въздъхна отегчено и се зачете в някакво писмо от купчината на бюрото. Бе изпратено от Съюза за защита на правата на детето — благотворително общество със завидна репутация, дължаща се на плодотворната му дейност. Писмото бе подписано от Катрин Феърчайлд, председател на организационния комитет.

— Добре, Амелия.

Той разхлаби възела на вратовръзката и откопча горното копче на ризата си. Чувстваше се неудобно в официално облекло, което бе задължително за шеф на такава голяма компания като „Блейк Канстръкшънс“. Бе оглавил компания преди пет години след ненадейната смърт на баща си. На тридесет и четири годишна възраст Блейк все още не бе свикнал със строгите изискванията относно облеклото в деловия свят и ненавиждаше вратовръзките и костюмите.

Но подобни констатации не можеха да бъдат направени по отношение деловите му качества. Той познаваше отлично същността на работата във фирмата.

Още като студент в Калифорнийския университет, всяко лято работеше по обектите на баща си. Специалността му бе свързана с проблемите на околната среда и натам бе насочвал усилията си. Мечтаеше да работи по проблемите за опазването на горите.

Но точно преди да завърши, баща му го убеди да остане в семейния бизнес и дори се готвеше да го предложи за вицепрезидент.

— Защо просто не поиска пари? С удоволствие бих ѝ написал чек. Но така... — Той размаха писмото, кръстосал крака. — Накарай я да почака още десетина минути. Ако не си тръгне, ми звъни. И, Амелия, за да поохладиш страстта ѝ, накарай я след това да почака още петнайсетина минути.

Отново се зачете в писмото. Вбесяваше го претенциозният ѝ женски почерк.

Всеки знаеше коя е Катрин Феърчайлд. Произхождаше от богато семейство с традиции, чието шесто поколение властваше в Сан Франциско и заемаше водещи постове в различни организации. Бяха все меценати на изкуството, влиятелни политически фигури и инициатори на безброй благотворителни проекти.

Не минаваше ден вестниците да не публикуват по нещо за нея. За Кет, както я наричаха приятелите ѝ.

Тя беше единствената внучка на могъщия Феърчайлд и най-малката от четирите деца на Едуард Феърчайлд.

Когато беше десетгодишна, майка ѝ се бе самоубила. Смъртта ѝ бе потулена набързо, но трагедията се обсъждаше из светските кръгове дълго време след това.

Мразеше жени от типа на Катрин Феърчайлд. Познаваше ги добре — разглезени, егоистки, празноглави...

А сега и това. Взираше се в писмото, с което искаше да купи присъствието му на поредния благотворителен търг.

Не му харесваше, изобщо не му харесваше!

Мислите му бяха прекъснати от телефонен звън. Скот се изправи, готов да посрещне нежеланата гостенка.

Многобройните снимки във вестниците не показваха истинската красота на Катрин Феърчайлд. Беше стройна, с изящни, изваяни черти. Цинично си помисли дали не бяха резултат от умело извършена пластична операция. Черна коса обрамчваше лицето ѝ, грижливо подредена в съвършено фризири кърдрици. Очите ѝ, тюркоазносини, бяха големи и засенчени от гъсти мигли. Гримът ѝ бе безупречен, а усмивката ѝ — ослепителна.

— Госпожица Феърчайлд? — Скот протегна ръка. — Радвам се да се запозная с вас. — Гласът му бе дълбок и подчертано мъжествен.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Съкращението пред името ми означава доктор на науките, а не — госпожица. И едва ли се радвате да ме видите. Непрекъснато ме избягвате, не отговаряте на писмата ми и шест пъти отказахте да ви свържат с мен. Шест пъти! Нямах друг избор, освен да дойда лично.

Скот стисна устни. Явно тази дама бе отявлена феминистка, една от онези независими личности, решени на всичко, за да докажат, че са по-способни от мъжете във всяко едно отношение.

— Няма ли да седнете, доктор Феърчайлд? — Наложих си да произнесе с апломб титлата ѝ.

Тя го проучваше внимателно. Имаше чудесна фигура. Беше висок, повече от метър осемдесет и пет, със силни крака и широки рамене. Пясъчнорусата коса подсилваше ефекта на равномерния загар на лицето му. Сребристосивите му очи проблясваха и не пропускаха нито една подробност. Той огледа Катрин, без да се смущава. Не беше най-красивият мъж, когото бе срещала, но със сигурност можеше да присъства в класациите мъжка хубост. Без колебание би му дала максималния брой точки, заради особеното му излъчване и интелигентност.

— Ще говоря направо. Не ми се иска да ви губя напразно времето. — Тя забеляза как очите му леко се разшириха и потъмняха. Това бе единственият признак на раздразнение. — В последната събота на октомври нашият комитет организира благотворителен търг. Бихме желали да участвате. Ваше задължение ще бъде да пригответе награда, подарък, за която дамите ще наддават и да бъдете на разположение за интервюта и снимки по време на разпродажбата. Всички предложения ще бъдат направени от ергени.

Скот се облегна назад, взе молив и започна да драска по лист хартия.

— Нима смятате, че някоя дама, покорена от моя чар, ще бръкне в чантата си и ще извади пари... Нищо чудно след това да ме примами на някое тайно място и... А какво ще стане, ако никой не пожелае да ме купи? — Тъглчетата на устните му се извиха в подигравателна усмивка. — Наистина, доктор Феърчайлд...

— Ако титлата ми ви притеснява, обръщайте се към мен с Катрин.

— А не може ли просто Кет. Не е ли това името, с което сте известна от вестниците? — Скот я погледна хладно и изпитателно.

— Както желаете.

— Както вече казах, Кет — усмихна се Скот самодоволно, — не е ли това много близо до вулгарното... дори до проституирането, нещо като жиголо? Искате да предложите за продан най-добрите си качества на най-висока цена? Не е ли това едно от нещата срещу които вие, феминистките, яростно се съпротивлявате? — Той продължаваше да драска и върху листа постепенно се оформяше лицето на Катрин Феърчайлд.

— Не мисля — отговори тя спокойно за неудоволствие на Скот. — Не искаме от вас да предложите мъжествеността си. Уверена съм, че жените, които ще присъстват, не очакват да получат възможността да... Как да го кажем... Да изпитат вашата благосклонност. Все пак това е благотворително дело. — По лицето ѝ ясно се четеше състрадание и милосърдие.

Катрин се отнасяше много сериозно към проблемите на изоставените деца. Това бе един от центровете, около които се въртеше животът ѝ.

Седеше невъзмутимо, кръстосала стройните си крака, с пола над коленете. Дрехите ѝ бяха безупречни и безбожно скъпи. Но в държанието ѝ нямаше нищо предизвикателно, макар че излъчваше увереност и самочувствие. От време на време ръцете ѝ оставаха в скута. Бяха добре поддържани и издаваха, че Кет не се е занимавали никога с физически труд.

— А колкото до притесненията ви, дали дамите няма да решат, че присъствието ви не си струва парите, бих желала да ви успокоя, че никоя от тях няма да бъде засегната финансово. Вижте, те не предлагат собствените си пари. Това събитие има за тях повече рекламна стойност. То е по-скоро възможност за включването им в благотворителна дейност, отколкото просто събиране на пари. Сумите, които те ще предложат, са вече набрани като благотворителен фонд. Естествено, разпродажбата е достъпна за всички, така че онези, които желаят да направят дарение, са добре дошли.

Резкият звън на телефона прекъсна разговора. Скот грабна слушалката и, без да чуе кой го търси, каза на Амелия:

— Не сега. — Обърна се към събеседничката си и зададе въпроса, който го занимаваше: — И така кой прави даренията? — смущението му бе очевидно.

— Дарителите са хора, които са набрали благотворителни фондове преди време, както частни, така и колективни.

— А моето дарение ще се включи ли във вашите благотворителни фондове?

— Би могло, ако плащате от собствения си джоб. А ако плащате от името на компанията, тогава името на „Блейк Канстръкшънс“ ще фигурира във всички рекламни материали.

— Разбирам... А какво ще стане, ако се съглася с това, но поради неочаквани обстоятелства не мога или пък — не искам да присъствам? Задължен ли съм да бъда лично там?

— Уместен въпрос. Вие ще осигурите подаръка и можете да предложите някой друг да го поднесе.

— Какво би могло да представлява подобно дарение? — Смит явно бе заинтригуван от идеята.

Поговориха още известно време за необходимостта от благотворителност. Кет му подаде брошура, в която бе описана финансовата структура на организацията, хората, които работеха за нея и целите, за които се използваша набраните средства.

Бе изненадан от самата Катрин Феърчайлд. Без съмнение бе разглезена, богата светска дама, която не бе похващала истинска работа никога през живота си, но се виждаше, с каква страст се е отдала на идеята да помогне на изоставените деца. Лицето ѝ бе одухотворено, а очите ѝ блестяха. Неусетно той се поддаде на нейното очарование, запленил от способността ѝ да убеждава и да печели поддръжници за благородната си кауза. Но това не бе единственото, на което се възхити.

— Нека да помисля ден-два и ще ви дам отговор.

— Чудесно. Освен че денят за набиране на средства е вече определен, всичко останало би могло да бъде съобразено с вашата програма и ангажименти. Ще се опитаме да не ви безпокоим често, нито — да се намесваме в... личния ви живот. — Кет не можа да прикрие искриците в очите си, нито да сдържи насмешливата си усмивка. — Надявам се, че ще приемете поканата ми. — Тя се изправи

и протегна ръка на Скот. — Убедена съм, че ще ви бъде интересно и дори... ще прекарате приятно.

Скот захвърли молива на бюрото си и също се изправи. Около Кет се носеше благоуханен облак — парфюмът ѝ беше опияняващ, макар че не можа да определи точно какъв е. Вероятно някой от онези, направени по специална поръчка парфюми, които подхождат на аромата на тялото ѝ. Още една дразнеща характеристика на богатата глезла, помисли си той.

Изпрати я с поглед от вратата на кабинета и се обърна към своята секретарка:

— Амелия, какво мислиш за доктор Феърчайлд?

— Истинска делова дама. Настоятелна, но мила. Едно от нещата, които ценеше у Амелия, беше здравият ѝ разум и усетът ѝ да преценява хората. Беше работила при баща му цели двадесет и две години и Скот я бе помолил да остане в компанията и след неговата смърт. Амелия знаеше какво става във фирмата по-добре от всеки друг. Имаше феноменална памет, завидно въображение и нюх. Винаги се бе доверявал безрезервно на всяка нейна преценка.

— Това, което ме удиви — продължи Амелия, — бе, че седя спокойно цели петнадесет минути, не помоли за кафе и не ме разпитваше за вас.

— Нима? Това ме учудва. Предполагах, че привилегированите особи като госпожица Феърчайлд настояват да получат всичко в мига, в който го пожелаят. — Скот се замисли. — А какво ти е мнението за благотворителния търг? В началото бях против. Предполагам, че там ще отидат стотина разглезени и скучаещи дами, за да сменят поне за една вечер обстановката на своя клуб. Но сега съм разколебан. След като Кет... госпожица Феърчайлд ми обясни как става набирането на фондовете и за какво биват използвани, не мисля, че ще бъде чак толкова зле. — Скот си спомни дългите красиви крака на Катрин и едва успя да потисне усмивката си. — Казах, че ще ѝ отговоря след ден-два.

— Мисля, че трябва да отидете, господин Блейк. Струва си. Освен това ще прекарате приятно.

— Амелия, колко пъти съм те молил да ме наричаш Скот? — въздъхна той. — Господин Блейк беше баща ми.

Катрин Феърчайлд влезе в колата и подкара към своя офис. Опитваше се да подреди впечатленията си от Скот. Държеше се арогантно и не особено деликатно. Не направи Бог знае какво усилие да прикрие мнението си за нея и начинанието ѝ. Очевидно смяташе, че е разглезена богаташка, чието единствено занимание бе да популяризира благотворителната си дейност. Въпреки това го намираше за забавен и опасно привлекателен мъж.

Често се бе натъквала на подобно отношение от страна на непознати, основано единствено на предразсъдъците им. Но на двадесет и девет години вече бе придобила навика да приема нещата такива, каквито са.

Катрин винаги бе в центъра на журналистическото внимание. Спомняше си, че като малка изживяваше този факт болезнено. Без да я познават, децата я ненавиждаха заради произхода ѝ. Други пък се преструваха, че са нейни приятели, за да се възползват от възможностите ѝ. В резултат от всичко това тя се затвори в себе си и ограничи кръга на познатите си. Тези мъчителни преживявания бледнееха в сравнение с болката, която ѝ причини нейната майка. Дори и сега, след двадесет и две години, мъчителният спомен не преставаше да я преследва.

Отпъди нерадостните си мисли и подкара към Калифорния стрийт. Имаше среща. Бе се надявала да успее да хапне нещичко пътъом, но след като Скот я бе оставил да чака половин час, не и бе останало никакво време. Паркира колата и забърза към хотела, в който щеше да се проведе срещата.

— Лиз, съжалявам, че закъснях. — Катрин постави куфарчето с документите върху масата и огледа присъстващите с ослепителната си усмивка.

— Дами и господа, съжалявам. — Катрин седна. — А сега, да се заемем с работа.

— Не се безпокой. Пристигаш точно навреме — отвърна на усмивката ѝ Елизабет Торънс, директор на благотворителната организация. — И Джим дойде преди малко.

— За каквото и да става дума, аз ще те подкрепя при гласуването — засмя се Джим Далтън, приятен и добродушен мъж на средна възраст.

— Джим — подразни го Катрин, — като вземем предвид парите, които получавахме през цялата година от твоята фирма, смятам, че можеш да закъсняваш толкова, колкото намериш за добре.

— Предлагам ти да не го правиш, Джим. — Лиз бе жена в края на четридесетте, която работеше часове наред всеки ден по програмата за набиране на парични средства за благотворителните фондове. — За Кет това ще е още един начин да ти поиска повече пари.

— Току-що разговарях с последния от ергените, които имахме намерение да поканим на търга в края на октомври. Става дума за Скот Блейк, шефът на „Блейк Канстръкшънс“. Още не е решил. Обясних му как работи нашата организация. Направи му впечатление и може би ще промени мнението си в наша полза.

Лиз обясни причините, поради които участието на Скот Блейк бе толкова важно.

— Добре би било да се съгласи. След земетресението през 1989 година около него се вдигна голям шум. Още на следващия ден бе изпратил екип от експерти да направят оглед на всяка сграда, построена от неговата компания. Говори се, че извършил необходимите поправки безплатно. Когато представителите на пресата го попитаха за причините, той отказа да коментира, сложи си каска и се покатери при работниците на обекта. Това е човек, напълно подходящ за нас.

Ароматът от парфюма на Катрин още преследваше Скот. Чувстваше се объркан. Имаше предубеждения по отношение на жени от нейния тип. Но след срещата нещо сякаш се бе пропукало в убежденията му. Може би грешеше по отношение на нея?

Отвори една папка и се зачете в доклада. Буквите бягаха пред очите му. Без каквато и да е причина, той остави папката настрана, взе листа, където бе скицирал портрета на Катрин и продължи да драска.

Скочи, напъха папката в чекмеджето на бюрото си и излезе от стаята.

Бе забравил за съвещанието. Нямахше време да хапне заради идиотското си решение да я накара да го чака цели петнадесет минути.

Съвещанието с „Колгрейв Корпорейшън“ бе свикано, за да обсъдят подробностите при разработването на конструкцията на търговския център в Сан Рафаел. Компанията „Блейк Канстръкшънс“ вече бе построила четири търговски центъра, разположени на различни места около залива на Сан Франциско. Това щеше да бъде петият. Двете компании работеха заедно и добре се разбираха. Колгрейв настояваше за качествено строителство, а не за икономии за сметка на надеждността. Това бе единственият начин, по който и Скот бе работил от самото начало. Баща му държеше тяхната фирма да гарантира отлично качество и коректност към партньорите.

— Брайън, дано не си ме чакал дълго — протегна му Скот ръка. — Бях се запътил към офиса ти и по средата на пътя се сетих, че срещата ни е в хотела.

— Не се притеснявай. Цялата сутрин провеждахме семинар в тази зала. Така и така сме я наели и затова реших, че можем да се съберем тук. Искаш ли нещо? Чай? Кафе?

— Не, благодаря.

Двамата отвориха папките и се задълбочиха в подробностите.

Съвещанието продължи два часа.

В края на работата бяха изяснили всичко необходимо.

Скот поздрави всички и си тръгна.

— Почакайте за миг! — извика той към асансьора, чиито врати се затваряха.

Някой натисна бутона и вратите се отвориха.

— Заповядайте! — прозвуча приятен глас.

Скот се обърна. Пред него блестяха две тюркоазносини очи и ослепителна усмивка цъфтеше върху лицето на... Катрин Феърчайлд.

— Не ме затрудни — успокои го тя. — Кой етаж?

— Партера. — Скот оглеждаше жадно лицето и тялото ѝ. Бе висока отколкото мислеше — около метър и седемдесет и все така изящна, както и по време на посещението ѝ в офиса.

— Уважаема доктор Феърчайлд — произнесе той шеговито, — казах, че ще имате отговора ми след два дни. Не беше нужно да ме преследвате.

— Когато желая нещо истински, не се спирам пред нищо, докато не го получа.

Асансьорът спря. Скот изпрати с поглед Катрин до колата ѝ. Нямахте съмнение — бе истинска красавица. Колата потегли и приближи. Спря неочаквано, отвори прозореца и попита:

— Имате ли малко свободно време?

— Какво, за Бога, ви е влязло в главата, доктор Феърчайлд? Да смятам ли, че това ще бъде прелюдия към разговора за предстоящия търг?

— Къде остана желанието ви за приключения? — Както винаги Катрин запази хладнокръвие. — Няма да научите отговора, ако не ме последвате.

ВТОРА ГЛАВА

Скот не можеше да проумее какво го накара да я последва, но така или иначе, ето го — следваше синия ѝ мерцедес по Оукланд Бей Бридж. Не знаеше къде отива, нито — защо.

Автомобилът на Катрин спря пред стара жилищна сграда, разположена в бедняшките предградия на Оукланд. Макар и порутена, постройката единствена не бе изрисувана с ужасяващи графики. Скот паркира до нея и изключи двигателя на колата. Няколко дрипави момчета... момчета... Господи! Колко нелепо! Повечето бяха високи почти колкото него и стояха, облегнати на стената, втренчили погледи в скъпата му кола.

Той внимателно излезе, заобиколи и застана до вратата на колата. Облегна се и погледът му тревожно обходи момчетата.

— Сигурна ли сте, че това е мястото, където искахте да отидете?

— Точно това е. — Кет се измъкна от колата. Изглеждаше необичайно спокойна. Погледът ѝ се спря върху един от младежите, който се бе облегнал на стената.

— Били, това е Скот Блейк, мой приятел. — Гласът ѝ прозвуча високо и ясно. Тя сложи ръка на рамото му.

Скот проследи погледа ѝ.

Момчето на име Били пристъпи бавно към тях. Левият му палец бе пъхнат в джоба, а с десния опитно опипваше острието на джобното си ножче. Той колебливо приближи Скот, като се помъчи да запази достатъчно разстояние между тях.

— Здравей, приятелче! Приятелите на Кет са и мои приятели — усмихна се Били.

Скот хвърли въпросителен поглед към Катрин.

— Не сега! — прошепна му тя. Влязоха в сградата.

Беше чисто и уютно, макар че мебелировката бе овехтяла. В стаята седеше красива двайсетгодишна негърка. Казваше се Черил Джонстън. Тя изгледа въпросително Скот.

— Кет, радвам се да те видя. — На лицето ѝ се изписа облекчение.

— Нещо не е наред? — Гласът на Катрин прозвуча тревожно, докато обхождаше с поглед стаята, сякаш искаше да открие причината за безпокойството на Черил.

— Джени...

— Джени?! Какво се е случило? Добре ли е?

— Успокой се! Добре е. Цял ден пита за теб. Обикаля из стаите и те търси. — Черил се усмихна. — Нали знаеш колко се привърза към теб, след като Били я доведе при нас.

Катрин въздъхна успокоена. Представи Скот на Черил.

— Черил управлява нашия център в Оукланд.

— Радвам се да се запозная с вас, Черил. — Скот ѝ подаде ръка.

— И аз. А сега, моля да ме извините. Трябва да се връщам в леговището на звяра и да продължа работата си. Иначе рискувам да бъда уволнена. — Черил погледна закачливо Кет.

— Надявам се, че скоро ще получим подкрепление. Ще разпределим парите по време на днешната среща...

— Кет! Кет! — чу се детски вик.

В стаята се втурна запъхтяна Джени и се хвърли към Катрин.

Тя приклепна, разпери ръце и прегърна момиченцето.

— Джени, съкровище! — Катрин я притисна силно към себе си и я целуна. — Беше ли послушна днес?

— Да, Кет.

Детето се гушеше в прегръдките на Катрин. Възбудено от появата ѝ, то несъзнателно си играеше с копчетата на копринената ѝ блуза. Едно от тях се скъса и падна. Блузата на Катрин се разтвори и разкри кадифената ѝ кожа, но тя не забеляза.

Скот, обаче, не пропусна тази пикантна подробност.

Катрин взе детето на ръце и го обърна с лице към Скот.

— Джени, това е Скот. Той е мой приятел. Ще го поздравя ли?

Скот се усмихна. Момиченцето сбърчи тревожно личице и скри главата си върху гърдите на Катрин. Скот се почувства объркан и притеснен.

Катрин продължаваше да държи Джени и да я гали.

— Джени, успокой се. Скот ми е приятел. Няма да те нарани.

Детето разгърси къдрици, но не се обърна.

— Хайде, Джени, кажи „Добър ден“ на Скот. Заради мен — настояваше Катрин.

Джени бавно завъртя глава и крадешком погледна Скот. Той се усмихна подкупващо. Подаде ръка, но в този миг детето заплака. Смутен, Скот отстъпи назад.

— Какво стана?

— Ужасна съдба. — Гласът на Черил бе изпълнен с болка. — Детето се казва Джени Хилърман. Последният любовник на майка му, го измъчвал и никой не го е защитил.

Скот не вярваше на ушите си.

— Така е на улицата — поясни Черил.

— А как я взехте?

— Били я намерил една сутрин около шест часа. Седяла, гола и боса пред блока, в който живеели. Майка ѝ и любовникът ѝ се измъкнали. Изоставили детето сам-само. Все още изпитва ужас от мъжете.

Скот хареса Черил. Бе очевидно, че познава добре същността на работата и държи нещата в ръцете си. Подобно на Катрин и тя бе изцяло отдадена на идеята за защита на безпризорните деца.

— А вие тук каква сте — служител или доброволец? — попита я Скот.

— От всичко по малко — засмя се Черил. — Чиновник, главен мияч на бибероните... Идеята тук да работи психолог е на Кет. Тя е уверена, че дори едно дете да остане в Центъра само няколко седмици, най-добре е веднага да започнем лечение за компенсация на психическите травми. След това децата биват или осиновявани, или изпращани в сиропиталища. Най-малките като Джени могат да бъдат напълно излекувани. В нейния случай е още по-лесно, защото е била тормозена не от майка си. Мъчим се да убедим тези деца, че има хора, които се интересуват от тях.

— Катрин спомена, че ви е нужен помощник. Каква точно е работата?

— Нужен ми е човек, съгласен да върши всякакъв вид работа — подреждане и класиране на документи, работа с хора с различен социален статус... Някой, който би се съгласил да работи като мой административен помощник — организатор, който да умее да работи с

деца и да се справя със случаите на депресия или стрес. Имате ли някого предвид?

— Да.

— Вече всичко е наред. — Катрин влезе забързано в стаята. — Джени заспа. Елате, ще ви покажа Центъра. — Тя хвана Скот за ръка и го поведе към втория етаж.

Усетила топлината, тя се смути и пусна ръката му. За около половин час обходиха Центъра. Катрин му обясни всички особености на работата с децата. Особено я възмущаваше бюрокрацията на държавните учреждения и незадоволителните мерки, които взимаше съда за защита на изоставените. В центъра бе разрешено да пребивават най-много до десет деца едновременно. Смяташе се, че това е само временно убежище за тях, но някои оставаха там в продължение на месеци, дори години, преди да се уреди установяването им на друго място. В Центъра освен Черил работеха още шестима души.

— Как се справя Били с тази работа? Черил спомена, че той е довел малката.

— Наоколо са владенията му. Когато преди три месеца открихме Центъра, бяхме подложени на хулигански нападения. Един ден тук връхлетя Били. Водеше едно осемгодишно момиче със себе си. Огледа се и попита кой е шефът. Казах, че съм аз. След това попита дали луксозната кола отпред е моя. Потвърдих. Той си тръгна. Настигнах го. Трябваше да разбера какво се е случило.

— Опасна ситуация.

— Така беше. Заплаши ме, че ако още веднъж го спра по същия начин, ще съжалявам. Момичето с него беше сестра му. Това бе и първата ми среща с проблемите на бедните и изоставени деца. Баща им напуснал семейството, веднага след раждането на момичето. Майка му станала наркоманка. Доставчикът ѝ я принудил да проституира. В седми клас Били напуснал училище. Оттогава животът му минавал по улиците. Поел грижата за сестра си. Веднъж се прибрал у дома и заварил майка си упоена, а поредният клиент се опитвал да изнасили сестра му.

— Господи!

— Били грабнал каквото му попаднало пред очите и халосал здравата насилника, взел сестра си и избягали. Дойдоха при нас. Приехме момичето, изкъпахме го и го сложихме да спи. От този ден

насетне не сме имали проблеми. Бандата на Били ни закриля. Нищо не им се изплъзва.

— Забелязах.

— Затова побързах да ги предупредя. В противен случай вече нямаше да имаш кола.

— Благодаря ти от свое име и от името на моята застрахователна компания — засмя се Скот. — А какво стана със сестрата на Били?

Скот бе искрено заинтересуван.

— Намерихме място за нея в едно сиропиталище. Скоро се появили и хора, които пожелаха да я осиновят. Тогава започнаха неприятностите му със съда. Върнаха я на майката. Но след месец тя умря от свръхдоза... — Очите на Катрин плуваха в сълзи.

— Доктор Феърчайлд...

— Защо не престанете да ме титулувате? Май отминахме този период — напомни му тя с укор.

— Добре. Права си.

Скот караше обратно по Оукланд Бей Бридж.

В съзнанието му се въртяха думите и картините от изминалите два часа. Бе присъствал на истински урок по милосърдие и всеотдайност. Щом Катрин смяташе участието му в благотворителния търг на ергените за необходимо, би било жалко да откаже, само защото не е убеден или не му харесва. Щеше да ѝ се обади още на следващата сутрин.

Реши да не се връща в офиса и подкара към върха — на едно възвишение. Там се издигаше къща, от чиито прозорци се разкриваше целият залив, Ангелският остров, Алкатраз, кулите на Голдън Гейт и небостъргачите на Сан Франциско.

Обожаваше дома на родителите си. Бе доволен, че след смъртта на баща му майка му запази къщата. В началото се бе притеснил, че спомените ще я наскърбяват и няма да може да издържи, но се оказа, че за нея те са сламката, която ѝ помага да превъзмогне мъката и тъгата по баща му.

— Мамо! — извика. — Хей, има ли някой тук?

Никакъв отговор.

Скот прекоси къщата и излезе на двора. Лин Блейк се занимаваше с градината си. Все още беше енергична жена на своите петдесет и шест години.

— Мамо...

— Скот! — Лин вдигна глава учудена.

— Мамо, ти имаш енергия за нещо повече от това да плевеш градината. Не би ли искала да опиташ и нещо друго?

— Охо-хо! В какво се опитваш да ме набъркаш?

— Защо не отидем да вечеряме заедно?

— Ясно — засмя се Лин. — „Добре дошла в гнездото ми“, казал щъркът на жабата. Почакай, сега ще се преоблека и ще чуя идеята ти.

Докато чакаше майка си, Скот разглеждаше снимките от стария семеен албум. Бяха щастливи години. Баща му винаги намираще време за него, макар че работеше по цял ден. Майка му, уморена от работата си в училище, всяка вечер крадеше от минутите за почивка и му четеше приказки...

Спомни си за многобройните излети из планините. Правеха си палатка и ноцуваха на открито. Баща му го научи да разпознава птиците, показва му особеностите на различните земни форми. Помогна му да усвои тънкостите на катерачите и го посвети в алпинизма. Сякаш и в този миг чуваше думите на майка си: „Нашето съботно пътуване...“

Болка преряза сърцето му при мисълта за неговото щастливо детство, сравнено с живота на Били, сестра му и малката Джени. Чувстваше се засрамен, че бе пренебрегвал писмата на Катрин Феърчайлд, без поне да разбере за какво става дума.

Появата на майка му прекъсна неговите размишления.

— Готова съм. — Гласът на Лин го накара да вдигне очи към нея. — Няма ли да ми кажеш какво си си наумил?

— Не и преди вечеря, мамо.

Катрин Феърчайлд паркира пред голяма къща, разположена в един от най-люксовите квартали на Сан Франциско. Не бе ходила у дядо си цяла седмица. От пет години възрастният човек бе прикован в инвалидна количка.

— Как си, деденце? — Катрин приклепна до количката и го целуна. — Изглеждаш добре.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че не съм ти „деденце“? — Стариият Феърчайлд погледна изпод вежди внучката си. — Дядо съм ти.

Тя не обърна особено внимание на забележката. Бе неговата любимка. И от малка въртеше достопочтения господин Феърчайлд на пръста си.

— Да не си посмяла пак да ме наречеш „деденце“! Как очакваш да вдъхвам респект у хората, щом собствената ми внучка...

— Хей, спри, стари мърморко! Сигурна съм, че ти харесва. — Кет забута количката към зимната градина, разположена в задната част на къщата.

— Днес срещнах един изключителен мъж, деденце.

— Така ли? — стрелна я с поглед той. — Значи ли това, че най-сетне ще имам удоволствието да чуя топуркане на детски крачета? Да видя правнуци, преди да съм си отишъл от този свят?

— Не ставай мелодраматичен. Много време има, преди да се пренесеш в Божиите селения. А и вече имаш правнуци. Тримата ми братя се постараха, пък и синовете на чичо Чарлз не се посрамираха. Обзалагам се, че не помниш имената на правнуците си!

— Не е същото, Катрин. Ти си единственото момиче. Твоите деца искам да доживея да видя.

— Е, дядо, не си в крак с времето. Жените вече не си стоят у дома да чистят, да готвят и да раждат деца.

— Поостарял съм. Кажи сега за този мъж. С какво се занимава? От какво семейство е? Да не се забъркаш пак в някоя история...

— Дядо! — прекъсна го Катрин. Знаеше, че ще говори за необмисления ѝ брак. Бе се омъжила за Джеф през последната година от колежа. Авантюрата бе струвала двеста и петдесет хиляди долара на семейството ѝ, бе огорчила всички, а самата тя още ближеше раните си. — Казах само, че се запознах с един приятен мъж. Не съм говорила за съпруг.

— Катрин! — Дядо ѝ се пресегна и взе ръката ѝ в своята. — Вече приближаваш тридесетте... Време е да създадеш семейство.

— Не ми трябва съпруг. Вече имах един. — Душата ѝ още не бе излекувана и тя се намръщи при спомена.

Катрин прекара по-голямата част от вечерта с дядо си. Разказа му за предстоящия търг и за Джени.

— Дядо, тя просто разкъсва сърцето ми. Трябваше да я видиш, когато се опитваше да поздрави Скот. — По устните ѝ пропълзя лека усмивка. — И очите на Скот бяха пълни със сълзи!

— А кой е отговорен за това? — посочи дядо ѝ скъсаното копче на блузата.

— О! — възкликна Катрин. — Дори да беше Скот, със сигурност нямаше да ти кажа.

Тя остана до късно при дядо си. Разговаряха за какво ли не и се забавляваха. Преди да си тръгне, Катрин обеща на стария човек да не отлага следващото си посещение при него прекалено дълго.

— Карътърс, позвъни на Боб Темпълтън — нареди на прислужника си старият Феърчайлд, след като Катрин си тръгна.

— Феърчайлд — прозвуча сърдито гласът на адвоката, — знаеш ли колко е часът? Бих те оправдал само ако някой е попаднал в затвора.

— Спри с оплакванията, Боб! За утре ми трябва доклад за Скот Блейк. Интересува ме всичко — семейство, работа, всичко! И, Боб, разследването е поверително!

Катрин се качи в спалнята, събу обувките си и се съблече. Навлече чифт овехтели джинси и памучна фланелка и едва тогава отиде в кабинета си. Макар че бе късно, трябваше да довърши още някои работи. Но не можеше да се съсредоточи. Мислите ѝ се въртяха около Скот. Бе искрена като му каза, че обикновено постига целите си. От пръв поглед бе разбрала, че той е изключителен мъж и бе решена да го накара да прозре истинската ѝ същност.

Притвори очи и се унесе.

„Още не знаеш, Скот, но ще бъдеш мой!“ — прошепна тя замечтано.

ТРЕТА ГЛАВА

Скот излезе на верандата и зарея поглед във водите на залива. Живееше в Тибурон, съвсем близо до пристанището, където държеше и яхтата си.

По време на вечерята, за негова изненада, Лин бе приела идеята му да помага в Центъра за изоставени деца. Щеше да я заведе там следобед на следващия ден, а първата му работа сутринта щеше да бъде да уговори среща с Черил.

Трябваше да се обади и на Катрин Феърчайлд и да ѝ каже, че приема да участва в благотворителния търг.

Странно... И майка му го посъветва да участва. Три жени в един и същи ден бяха на едно мнение...

Пред очите му изникна ликът на Катрин. Стори му се, че усеща аромата на парфюма ѝ. Бе смутила покоя му. А винаги го бяха отвращавали агресивните феминистки и бе ненавиждал богатите разглезени дами. Бе стъписан, когато откри, че тя е различна. Искаше му се да узнае всичко за нея...

Всичко!

Щом влезе в кабинета си, телефонира на Черил.

Уговориха се да се видят около два следобед, за да ѝ представи майка си. Черил искрено се зарадва, особено като разбра, че Лин е специалист в работата с деца.

Потърси и Катрин на телефонния номер, който му беше дала. Нямаше я. Остана разочарован, но можа да поговори с Лиз Торънс. Каза ѝ, че е решил да участва в благотворителния търг.

— Радвам се да ви видя, госпожо Блейк — поздрави Амелия.

— И аз се радвам, Амелия. Скот вътре ли е? Малко съм подранила, но си помислих, че...

— Говори по телефона. Веднага ще му съобщя.

— Защо да не отидем да обядваме заедно, само ние двете? — прекъсна я госпожа Блейк. — Ще си поприказваме необезпокоявани от никого. Тъкмо ще ми разкажеш с какво се занимава синът ми.

— Аха! — Скот подаде глава от кабинета. — Каниш ме на обяд и веднага се отмяташ.

— Ще дойдеш ли с нас, скъпи?

— Нямам желание. Едната от вас ще ми връзва лигавник, а другата ще ми подава храната с лъжичка. — Скот погледна часовника. — Ще се видим около един и половина.

— Браво! — подразни го Лин. — Добро момче!

С течение на годините двете жени бяха станали добри приятелки. Всяка от тях бе посвещавала времето си на един и същи мъж, но от две различни страни.

Сега Скот бе центърът, около който кръжаха. Бяха си наумили да му бъдат сватовници и да намерят някое добро момиче, за да го задомят. Неведнъж по този повод Лин бе споменавала на сина си, че тя единствена от приятелките си, все още няма внуци.

Докато чакаха да им сервира, Лин разказа за предстоящото си посещение в Центъра в Оукланд.

— Познавам госпожица Феърчайлд — зарадва се Амелия. — Държи се като истинска дама. Жени като нея объркват някои мъже, но за жена е лесно да прозре що за човек е. Всъщност — огледа се Амелия внимателно, за да се убеди, че никой не може да чуе думите ѝ, — мисля, че е подходяща за него, но Скот още не е осъзнал това.

Скот огледа улицата пред Центъра. Момчетата, както и предния ден, се бяха подпрели на отсрещната стена и държаха под око сградата. Но Били не беше сред тях.

Скот се притесни за колата си. Отвори вратата, грабна голям пакет, увит в хартия, от задната седалка и слезе.

— Черил, това е майка ми, Лин Блейк, Мамо, да ти представя Черил Джонстън. Тя е организаторът на работата тук и се нуждае от способен помощник, чието заплащане ще бъде почти символично.

— Радвам се да се запознаем, Лин. Синът ви има право, макар че аз не бих се изразила точно така.

Двете тръгнаха да разгледат Центъра.

Скот приседна на един стол. Погледът му блуждаеше. Внезапно съзря две боязливи очи, втренчени в него. Джени!

Клекна и извади от пакета, който носеше, едно плюшено мече. Повика момиченцето и му го подаде усмихнато.

— Джени, здравей! Помниш ли ме? Аз съм Скот. Приятелят на Катрин. Ще дойдеш ли при мен? — Гласът му бе тих и нежен.

Той стоеше неподвижно и чакаше. Джени подаде главица от скривалището си зад голямото кресло в ъгъла. Премести се от другата страна на креслото и отново надзърна. Скот се стараеше да не направи рязко движение и да я изплаши. Джени бавно заобиколи и се насочи към него като се криеше зад всеки стол, изпречил се на пътя ѝ.

Когато наближи Центъра, Катрин веднага съзря колата на Скот. Сутринта Лиз Торънс ѝ бе съобщила за решението му.

Преди да влезе, дочу смях. На пода един до друг седяха Джени и Скот! Детето бе гушнало плюшено мече. Сълзи изпълниха очите ѝ.

— Кет! Кет! — Момиченцето изтича към нея.

— Здравей, Джени! — Тя я вдигна на ръце. — Харесва ли ти Скот?

— Той може да прави смешни муцунки!

— А какво е това в ръцете ти?

— Скот ми донесе мече?

— Така ли? — Катрин топло му се усмихна. Той извърна глава, почувствал се неудобно, че Кет го е изненадала, докато се забавляваше с Джени.

— Майка ми и Черил отидоха да разгледат Центъра. Сутринта говорих с някоя си Лиз Торънс. Съобщих ѝ, че ще участвам в благотворителния търг.

Докато разговаряха Скот си даде сметка как бе облечена Катрин. Носеше джинси и пуловер, които очевидно бяха авторски проект на прочут дизайнер. Ботушите ѝ бяха италиански. Но, така или иначе, вече не бе префърцунената дама от предния ден, макар че дрехите бяха

по-скоро ефектни, отколкото практични. Бе си сложила едва забележим грим.

Скот бе облечен с удобни дрехи в спортен стил. Майка му ги намираще за поизносени, но за него бяха изключително удобни — джинси и пуловер в пастелен цвят, който подчертаваше мъжествената красота на загорялото му от слънцето лице, заобиколено с ореол от руса коса.

— Радвам се, че приехте — усмихна се Катрин с най-ослепителната си усмивка. — Вече съм сигурна, че ще имаме невероятен успех. Помислихте ли какво да предложите за наддаването?

Скот се приближи до Катрин. Джени се извърна и протегна ръчички към него. Искаше да я прегърне. Той пое детето от ръцете на Катрин.

— Беше много интересно... — Лин влезе с Черил и спря стъписана пред гледката на сина си с Джени в ръце.

Усмивка озари лицето ѝ като забеляза Катрин. Познаваше добре младата жена от постоянното ѝ присъствие в светските хроники.

— Добре, добре — наруши мълчанието Черил. — Какво става тук? Джени, кой е новият ти приятел?

— Това е Скот! Донесе ми мече — възбудено, детето показва играчката. — И може да прави смешни муцунки! — Джени нежно докосваше носа и бузите на Скот.

— Ако не го виждах със собствените си очи, не бих повярвала. Вие сте същински магьосник! — не скри удоволствието си Черил.

— Той наистина е удивителен човек! — Катрин се пресегна през ръцете на Скот и щипна Джени по нослето.

— Джени, време е да поспиш. — Черил протегна ръце да вземе детето. — Кажу „довиждане“ на Скот.

— Искам със Скот! — Сълзи се затъркаляха по бузите на Джени. — Искам Скот да ме приспи! — Джени се вкопчи във врата му и зарови лице.

Скот местеше поглед от едната жена върху другата и не знаеше какво да направи. Не разбираше много от деца, особено от малки момиченца. Не му идваше на ум какво да направи и очакваше намесата им.

— Няма ли някоя от вас да направи нещо? — Гласът му звучеше уплашено.

Катрин съзря възможност да остане насаме с него и възкликна:

— Разбира се, че Скот ще те сложи да спиш, Джени! — Тя го хвана за ръката и го поведе към стълбите.

В този миг влезе Били.

— Имаме проблем, Кет — разтревожено съобщи той. — Майката на Джени и онзи кучи син, който я бие, са пред вратата. Трябва да я скрием. Бързо!

Катрин грабна детето от Скот и го подаде на Черил.

— Качи я горе и я накарай да замълчи! Били, скрий този нож и изчезвай!

— Няма да си отида! — Очите му блестяха предизвикателно. — Ще се справя с тях и без нож!

— Съгласно решението на съда — обясняваше Катрин — Джени трябва да остане в Центъра. Майка ѝ може да я вземе, само ако заведе дело и докаже, че е в състояние да се грижи за нея. Сега...

— Давай детето и да се махаме! — Груб глас прекъсна думите ѝ.

В стаята бе нахълтал дрипав мъж, около двайсетгодишен пънкар. Косата му бе боядисана в зелено. На едното му ухо се полюшваше обеца.

След него пристъпваше дребна блондинка, майката на Джени. Бе облечена в къса пола и блуза с огромно деколте.

— Решението на съда е недвусмислено. — Катрин изглежда дръзко неканените посетители. — Детето е под опеката на Центъра. Не можете да я вземете. Вървете си или ще повикам полиция.

— Госпожо, пукната пара не давам за тази ви хартия. Уанда — посочи с глава блондинката — си иска детето.

— Не ме размивайте! Единственото, което я интересува, е допълнителната социална помощ за детето.

Скот реши да се намеси. Сложи ръка върху рамото на младежа и го отведе встрани.

— Изглежда има някакво недоразумение. — Той му зашепна нещо, като любезно продължаваше да се усмихва. — Не е нужно да се вика полиция. Ще уредим проблема по-просто. Самият аз не харесвам

насилието. Но това момче е готово да ви покаже как вади сърца само с джобно ножче. Защо не си тръгнете, преди да ви се е случило нещо? Съществуват и други начини за печелене на пари. Защо не си намерите някаква работа? — Скот полека избутваше мъжа към вратата. — Но, за съжаление, не познавам човек, който би се съгласил да ви наеме, иначе бих ви направил услуга. — Усмивката бе изчезнала от лицето и гласът му звучеше заплашително. — Разбрахме ли се?

Мъжът закима притеснено на Скот и Били, който бе готов всеки момент да се намеси.

— Не ти чух името приятелче — проточи Скот.

— Том — отвърна другият без особено желание.

— Добре, Том. Време е да изчезвате. Хайде, да си кажем довиждане.

Том хвана Уанда за ръката и я повлече навън. На прага спря, обърна се и изгледа заплашително Скот.

— Той ще се върне — предупреди Скот.

— Имаш право — потвърди предположението му Били.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ще ми каже ли някой какво става тук? — Катрин се намеси рязко в разговора между Скот и Били. — Защо се измъкнаха, без и дума да кажат за Джени?

— А, това ли? — опита се Скот да омаловажи случката и хвърли съзаклятнически поглед към Били. — Просто им обяснихме, че грешат.

— Няма ли да ми съобщиш какво им каза? — Катрин хладно изгледа Скот.

— Ами нали току-що ви казах, доктор Феърчайлд?

Погледът ѝ изпитателно скачаше от Били към Скот.

— Ясно, нищо няма да разбере от вас двамата. Слизайте, Черил. Отишли са си — провикна се Кет.

Черил бързо слезе. Носеше Джени. Огледа бързо стаята и се обърна към Лин:

— Надявам се, че този инцидент не те обезкуражи. Наистина имаме нужда от помощта ти. Надявам се да приемеш предложението.

Лин се огледа, като се спираше за миг на всеки от присъстващите в стаята.

— В продължение на двадесет години преподавах английски език в един колеж. За съжаление, многократно съм била свидетел на подобни инциденти. Ако е удобно за вас, бих могла да започна от утре.

— Това би било прекрасно — въздъхна с облекчение Черил. — Добре дошла при нас!

— Мамо, позволи ми да ти представя и другите. Това е Катрин Феърчайлд.

Двете жени си подадоха ръка.

— Радвам се да се запознаем, Лин — усмихна се Катрин. — Ама и синът ви си го бива!

— Така е — потвърди Лин. — Понякога той е направо непредполагам.

— Мамо, това е Били Санчес. Били, това е майка ми. — Скот усети, че се изчервява от смущение. — Би могла да му дадеш

описанието на колата си, ако не искаш да изчезне завинаги от лицето на земята.

— А, ти значи си старицата на Скот. — Били внимателно я проучваше. — Не изглеждаш стара.

— Аз съм неговата майка, не — старицата му — спокойно поясни Лин. — И, благодаря за комплимента.

— Всичко е наред — кимна Били.

— Трябва да се връщам в службата. — Скот беше радостен, че инцидентът бе приключил без усложнения.

— Добре... — поколеба се Лин.

— Можеш да тръгваш спокойно и да се заемеш с работата си, Скот. Отнехме ти доста време — намеси се Катрин. — Ще отведе майка ти, след като приключим тук.

— Благодаря ти, Катрин. — Лин явно изпитваше удоволствие от възможността да остане насаме с младата дама и да прецени що за човек е.

— Искам Скот да ме гушне — чу се пискливо детско гласче. Джени се протегна към него и за малко не падна от ръцете на Черил.

Скот я погледна объркано. Тя притисна дете го към себе си.

— Джени, Скот трябва да тръгва. Ще те полюлее друг път — меко ѝ обясни тя.

— Искам при Скот! — Големите кафяви очи на детето се изпълниха със сълзи и се търкулнаха по бузите му и то продължи да протяга ръце.

Неуверено, той пое Джени от Черил и нежно ѝ заговори:

— Никога не съм люлял в ръцете си толкова малко момиче като теб. Можеш ли да ми кажеш как да го направя?

Всички проследиха с погледи Скот, докато се качваше по стълбите. Катрин беше развълнувана. „Сигурно нямаш опит как да люлееш малки деца — помисли си тя иронично, — но със сигурност можеш да го направиш с някоя жена...“

Лин не пропусна да забележи израза на лицето ѝ и разбра чувствата на младата жена към сина ѝ. Нямаше съмнение, Катрин бе влюбена в Скот, а и той не бе безразличен към прелестите ѝ.

Черил и Лин се заеха за работа, а Катрин запреглежда някакви документи. След десетина минути се върна и Скот. На лицето му бе изписано учудване и задоволство.

— Заспа — каза той. — Искаше да ѝ разкажа приказка, но аз — погледна той виновно майка си — не можах да си спомня нито една.

Катрин забеляза, че бе почервенял от смущение. Инстинктивното ѝ желание беше да се пошегува с объркването му, но устоя и каза:

— Съжалявам, че трябваше да правиш нещо, на което не си свикнал, но за Джени това бе крачка напред. Благодаря ти за помощта.

Скот се загледа в нейните зелени очи. Катрин го бе пленила дотолкова, че не можеше да ѝ откаже нищо.

— Не ми беше неприятно наистина, но... А сега, трябва да вървя.

След като Скот тръгна, Черил и Катрин продължиха да обсъждат подробностите в работата с Лин, образователната програма и хората, заети в Центъра.

— Как лети времето! — възкликна Кет. — Боя се, че ви отнехме твърде много време, Лин.

— Съвсем не! Всичко е прекрасно и достойно за уважение!

— Обещах да ви закарам. Къде искате де отидем?

— Живея в Тибурон и се опасявам, че това е доста встрани от пътя ви, Катрин. Мога да взема автобуса и метрото.

— И дума да не става! Тибурон е точно на пътя ми. — На Катрин явно ѝ беше приятно с майката на Скот и търсеше повод да остане повече време с нея. — Сега се сецам, че един приятел ми спомена за някакъв нов ресторант в Соусалито. Искате ли да вечеряме заедно?

— Поласкана съм — усмихна се Лин и прие. Нима можеше да откаже на такава любезна покана!

Двете жени влязоха в малкия елегантен ресторант, разположен на самия бряг. Откриха много общи интереси и дълго разговаряха за изкуство, пътешествия, музика и естествено, обсъдиха и последните светски новини. Не усетиха как минаха часове.

— Да изпием по чаша чай? — предложи Лин, когато Катрин паркира колата пред дома ѝ.

— С удоволствие — прие поканата Катрин.

— Разполагайте се. Идвам веднага.

Лин се отправи към кухнята.

Катрин се огледа любопитно. От изисканата семпла обстановка на този дом лъхаше уют и топлина. Загледа се в снимките, разпръснати из хола. В собствения ѝ дом единствените снимки бяха от детството ѝ, а тези тук представяха ликовете на хора, изпълнени с обич и уважение един към друг.

Опита се да си спомни поне един случай, в който семейството ѝ да бе прекарвало ваканцията си заедно. Родителите ѝ пътуваха много, но винаги ги оставяха у дома.

Баща ѝ бе вечно зает и не обръщаше внимание на децата, нито намираще време да чуе оплакванията на съпругата си. Дядо ѝ бе единственият човек, който се тревожеше какво става в семейството. И той я спаси — в буквалния смисъл на думата.

Тъй като и майка ѝ не се занимаваше с нея.

Катрин се луташе насам-натам самотна. Като връх на всичко дойде самоубийството на майка ѝ. Кет смяташе, че тя носи вината за нейната постъпка. Бяха я накарали да мисли, че е най-лошото дете на света. Майка ѝ все повтаряше, че я наказва за нейно добро. Сигурно си заслужаваше наказанията, защото много често правеше всичко напук, макар да съзнаваше, че не бива. Дълги години живя с чувството за вина. Бе ужасен товар за едно малко момиче. После дойде и онази история с несполучливия брак.

Най-накрая бе осъзнала безсмислието на самообвиненията и се бе успокоила с мисълта, че ще направи всичко възможно да не повтаря грешките си. Така или иначе лошото бе останало зад гърба ѝ. Не можеше да върне миналото, но бъдещето ѝ принадлежеше.

Сети се за Лин Блейк. Чудесна жена! Надяваше се да не е издала прекомерния си интерес към сина ѝ.

Карътърс отвори вратата и покани Боб Темпълтън.

— Господин Феърчайлд ще бъде тук след минута.

— Благодаря, Карътърс. Ще го почакам в зимната градина. — Адвокатът на семейство Феърчайлд се отправи към задната част на къщата. Бе около три следобед. Той отиде до барчето и си наля уиски.

— Здравей, Боб! — Старият Феърчайлд се придвижваше към него, седнал в инвалидния си стол. — Откри ли нещо? Моля те, налей и на мен.

— Мисля, че лекарят...

— Отдавна надживях лекаря си, а сега ме лекува синът му. — Старият бе известен със спривавия си нрав. — Да чуем доклада от разследването.

— Момчето е чисто като сълза. Две глоби за неправилно паркиране и една — за превишена скорост. Президент на компанията става след смъртта на баща си. Дипломирал се е в Баркли. С майка си притежават пълния пакет акции. Той има петдесет и пет процента, а тя — четиридесет и пет. Председател е и на Управителния съвет. Навремето старият Блейк е започнал буквално от нищо. Сам е създал компанията, която сега е преуспяваща. И бащата, и синът са изключително почтени и етични хора. И семейството им е здраво. — Адвокатът отправи многозначителен поглед към Стария. — Скот Блейк не е бил женен досега. Има няколко истории зад гърба си, но нищо сериозно. Преди пет години се е готвил да встъпи в брак, но нищо не се е получило. Било е по същото време, когато е починал баща му. Не знам дали има връзка между двете събития. В момента не е обвързан с никоя. Майка му е пенсионирана преподавателка в колеж и от вчера работи в Центъра на Катрин.

Напрежението, изписано върху лицето на възрастния човек, полека-лека изчезна.

— Добре — усмихна се той. — В крайна сметка не можем да бъдем особено придирчиви след брака й с онзи „Здравей и сбогом“!

— Феърчайлд — изгледа го адвокатът с неодобрение, — добре знаеш колко ще се ядоса Катрин, ако разбере, че сме проучвали този човек. Тя вече не е на деветнадесет години. Зряла жена е... — Адвокатът знаеше, че да се дават съвети на Стария е толкова полезно, колкото да разговаряш с глухоням. Той обожаваше внучката си и искаше да бъде щастлива. Един провален брак й стигаше.

Още щом приближи Центъра, Катрин с изненада забеляза три полицейски коли, блокирали улицата. Черил се бе обадила ненадейно в пет сутринта. Кет навлече дрехите си и веднага потегли.

Влизайки в стаята, тя видя Черил да разговаря с двама полицаи. Били седеше встрани, наблюдаван зорко от трети полицай.

— Здравей, Кет! — Били скочи от стола, в мига, в който я зърна. — Беше Уанда с онзи кучи син, приятелят й... Идваха към...

— Млъквай, Били! Да не съм чула и дума, докато не дойде адвокатът ми.

— Но аз не съм направил нищо!

— Млъкни!

Били с усилие преглътна напирещите обяснения и седна. Лицето му издаваше, че кипи от гняв и недоволство. Беше се сбил с онзи човек, който, както сочеха следите от кръв, е бил ранен. Погледна обезкуражено Катрин, която вдигна телефона и започна да набира някакъв номер. Междувременно попита:

— Какво става тук, господин...

— Аз съм сержант Касуел, а вие сте...

— Аз съм Катрин Феърчайлд.

— Вие ли сте шефът тук?

— Да, аз нося отговорността за всичко, което става в Центъра. Центърът е под покровителството на Обществото за защита на изоставените деца, а аз съм неговият председател. Повтарям въпроса си — какво се е случило? — Катрин втренчи поглед в сержанта в очакване на отговор.

— Този младеж, който отказва да каже името си, е нападнал с нож някакъв мъж. Като съдя по кръвта по верандата и факта, че наоколо не се вижда другият участник в инцидента, мога да предположа, че някъде лежи тежко ранен човек.

Катрин изгледа Били, който й отправи дързък поглед.

— И къде е този човек?

— В момента претърсваме околността. Количеството изтекла кръв говори, че човекът се нуждае от спешна медицинска помощ.

— Ще арестувате ли Били?

— Ще го задържим докато идентифицираме пострадалия и разберем какво се е случило. Всяко наше по-нататъшно действие зависи от това. Ще го заведем в полицейския участък. Казахте, че името му е Били?

— Внимавайте как се държите с него, сержант! — Очите на Кет мятаха искри. — Той е само на седемнадесет години, малолетен е. —

Тя остана доволна от безпокойството, изписало се по лицето на полицаия след съобщението ѝ.

Очевидно най-сетне сержантът бе разбрал коя е Катрин Феърчайлд и както често се случваше, когато си имаше работа с богаташи, поомекна. Още повече, че тя се бе обадила на адвоката си. Всеки знаеше кой е адвокатът на семейство Феърчайлд. Боб Темпълтън бе най-добрият адвокат в Сан Франциско.

— Катрин, какво става, за Бога? — Само след броени минути Боб влетя в Центъра, небръснат, облечен в джинси и пуловер. Дръпна я в страни и тихо я разпита.

— Сержант Касуел, аз съм Боб Темпълтън. Ще защитавам този младеж. Разпитахте ли го вече?

— Познавам ви, господин Темпълтън. Зададох му няколко въпроса, но той не ми отговори.

— Бих искал да поговоря насаме с клиента си. — Без да дочака отговор, той хвана Били и го отведе в ъгъла на стаята. Катрин се присъедини към тях.

— Били — каза тя задъхано, — Боб Темпълтън ще бъде твоят адвокат. Кажи му точно какво стана. Не пропускай нито една подробност.

Били Санчес огледа изпитателно и двамата и заговори с видимо нежелание:

— Беше Уанда. С онзи — Том! Хванах ги като се опитваха да влязат тук. Стана малка свада. Не го раних лошо. Два пъти го намушках в ръката и той избяга като подплашен заек. Забелязал съм, че човек, който бие деца, няма смелост да участва в истинска битка — презрително изсумтя той. Огледа се, за да се увери, че никой не може да чуе думите му и продължи: — Изпусна това. — Били измъкна парче хартия от джоба си и го подаде на Катрин. Тя внимателно прочете написаното и изпадна в луд гняв. Стиснала устни, разказа набързо на Том какво бе станало преди няколко дни.

— Кой присъства тогава?

— Аз, Били, Уанда и Том, Лин и Скот Блейк. Изпратих Черил горе с детето, преди да влязат Том и Уанда. Лин току-що бе постъпила на работа в Центъра и...

— Да, познавам семейство Блейк... — Боб със съжаление установи, че думите са изскочили от устата му, преди да се усети.

Непростимо бе за адвокат да говори, преди да е помислил!

Очите на Катрин се разшириха.

— Дядо! — Тя с мъка сдържа обидата в гласа си.

— Слушай, Катрин, сигурен съм, че мога да го освободя под гаранция и да го оставя под твое попечителство в Центъра. Като имам предвид свидетелите на инцидента, не се съмнявам в решението на съда. Предполагам, че съдията ще постанови Били да отиде да работи или да се върне отново в училище.

— Хей! — възмути се Били. — Та аз не съм направил нищо лошо. Защо трябва да се държат с мен като с престъпник?

— Защото, независимо от това кой е отговорен за случилото се, автоматичният нож е оръжие, което притежаваш незаконно — изглежда Боб строго Били.

Скот спря точно пред вратата на Центъра. Колата на Лин бе на ремонт и той ѝ бе предложил да я закара. Забеляза колата на Катрин.

— Скот! — Катрин изтича към него. Поздрави и Лин, но отиде при него, като бързаше да му разкаже последните събития, а след това им представи Боб Темпълтън.

— Засега всичко е наред — каза Боб. — Отведоха Били, но ще го върнат след няколко часа и тогава ще обсъдим неговото положение.

Боб тръгна след полицаите.

Кет бе предоставила изпуснатата бележка на полицаите, но непрестанно си повтаряше текста: „Ако искате да видите детето отново, оставете в плик пет хиляди долара, на верандата, точно в полунощ“.

— Само за пет хиляди долара! — обърна се тъжно Катрин към Скот. — Бих дала сто пъти повече...

— Сигурен съм, че и двамата не са наясно какво правят. Това са необразовани и жалки отрепки. Те не отвличат дете, а отмъкнат собствената дъщеря на Уанда от благотворителния център. За тях пет хиляди долара са невероятна сума.

— Ясно е, че Били ги е спипал, преди да успеят да вземат Джени. Не мога да проумея какво кара хората да постъпват така...

— Е, доктор Феърчайлд, вие сте прекалено добре възпитана, за да приемете някои толкова прости неща... — подразни я Скот.

— Как се осмеляваш да се подиграваш с моето възпитание! — избухна неочаквано Катрин. — Ти нищо не знаеш за мен!

Скот бе стъписан от реакцията ѝ. Не бе очаквал подобно ожесточение.

— Кет? — просто не знаеше какво да ѝ каже. — Съжалявам, че те обидих. Нямах намерение да... — позволи си Скот да хване ръката ѝ.

— Забрави! — Гласът ѝ прозвуча болезнено, изпълнен с дълбоко стаено страдание. Опита се да освободи ръката си.

Той леко прокара пръсти по лицето, вдигна брадичката и се загледа в очите ѝ, пълни с болка, ужас и страх.

— Не мисля, че бих могъл да забравя. — Гласът му бе нежен. Искаше му се да я прегърне и да я защити от всички. Странно! Само за миг тази силна жена се бе превърнала в деликатно и уязвимо същество. — Катрин? — Опита се да прочете мислите ѝ, да проникне в съкровените тайни на душата ѝ, но с почуда наблюдаваше как смущението ѝ расте. — Какво не е наред?

— Нищо... Всичко е наред. — Тя се отдръпна, но в същото време изпита почти непреодолимо желание да остане завинаги в прегръдките му. Искаше ѝ се да намери изцеление на болките си, да заличи спомените, да... — Малко съм уморена и не си давам сметка какво правя.

— Може да сте свършена в много неща, Катрин Феърчайлд, но не умеете да лъжете...

— Моля те...

— Защо не изпием по чаша кафе или... Да отидем някъде да закусим? Боб и Били няма да се върнат скоро — усмихна ѝ се Скот окуражително. — Хайде!

— Добре. — Кет се огледа. Лин, Черил и другите служители бяха се заели с всекидневните си задължения. Лицето ѝ просветна. — Изглежда, че сега не съм чак толкова необходима тук.

— Тръгваме. Само за минута да се обадя в канцеларията. — Скот набързо размени няколко реплики с Амелия. — Готова ли си?

Прегърна я леко през раменете и я поведе навън. Докато пътуваха към Джек Лондон Скуеър и двамата седяха мълчаливо. Но и двамата тайно си мислеха за другия до себе си...

Скот се мъчеше да отгатне причината за избухването ѝ. Бе потресен от силата на стаените ѝ чувства. Не я беше виждал от деня, в който представи майка си в Центъра, но непрестанно мислеше за нея.

Катрин съзнаваше, че бе направила голяма история от невинната му забележка. Бе свикнала с ироничното му обръщение „доктор Феърчайлд“, но думите му я бяха върнали в детството — неприятен кошмар, от който се мъчеше да се отърве години наред. А всъщност, той се бе опитал да разведри атмосферата. Може би трябваше да го помоли за извинение.

— Какво ще стане с Били сега? — попита я Скот, след като бяха поръчали закуската.

— Не знам... Няколко пъти съм опитвала да върна Били в училище, но той винаги се е съпротивлявал яростно. — Кет започна да се отпуска и заговори по-спокойно. — Казва, че не е за него да седи по цял ден на едно място, а не знам кой би се съгласил да го наеме на работа.

Кет се замисли, но допирът на неговата ръка я върна към действителността. Вълна на радостно очакване премина през тялото ѝ и тя се усмихна смутено.

— Струва ми се, че познавам такъв човек — тихо съобщи Скот. Разтапяше се в завладелите го чувства.

— Кой?

— Аз — отговори Скот.

Думите бяха излишни. Очите ѝ блестяха от радост и благодарност. Това не беше просто жест... Той щеше да бъде неин! Битката нямаше да бъде битка, макар че инстинктивно се опасяваше да не би да не я допусне до съкровения кътчета на душата си. След всичко, което беше преживяла, се съмняваше, че може да се сближи истински с някой. Но Скот! Скот...

ПЕТА ГЛАВА

Скот и Катрин се върнаха в Центъра едновременно с Боб и Били.

— Били го пуснаха под гаранция и е под твое попечителство — обърна се Боб към Катрин. — Съдът е насочил дата за делото следващата седмица. Разговарях с районния съдия. Той смята, че с бележката като доказателство и свидетелите на първия инцидент, ще можем да го отървем, но задължителното условие ще бъде да започне работа или да се върне в училище. — Боб се обърна към Били. — Разбра ли? Катрин носи отговорност за всичко, което правиш. Така че, дръж се прилично!

— Да, разбрах — мрачно отговори Били.

— Имаме работа за теб — съобщи Кет и посочи Скот. Били незабавно наостри уши. — Скот ти предлага да започнеш при него.

— Какво! С какво ще се занимавам?

— Ще се занимаваш с почтен труд — изгледа го остро Скот. — Започвам работата по един проект в Сан Рафаел. Търговски център. Имам разработена специална образователна програма, в която бих желал да се включиш.

Били добре разбираше, че моментът изисква да замълчи.

— Още нещо — обърна се Кет към Боб. — Става дума за Джени. Имам ли право да я задържа в Центъра? Тя не е на сигурно място, докато Уанда и Том са на свобода. Съдът постанови детето да остане в Центъра, но не бих ли могла да я взема у дома?

— Разбира се — потупа я бащински Боб по рамото.

Кет въздъхна.

— Мамо, кога да мина да те взема?

— Скот, ако искаш остави колата си на Лин, а аз ще те откарам до града — побърза да се намеси Катрин.

Скот се уговори с Били и двамата с Катрин се отправиха по Оукланд Бей Бридж към Сан Франциско.

— В офиса ли отиваш?

— Имам по-добра идея. Да отидем до яхтклуба. Но преди това да се отбием да се преоблечем в спортни дрехи. Каня те на яхтата си!

— Яхта?! Нима можеш да си позволиш в работен ден да се отдаваш на подобни удоволствия?

— Веднъж мога, доктор Феърчайлд. Имате ли нещо против? — Внезапно Скот стана сериозен. Погали лицето ѝ и рече: — Нима не можеш да си позволиш малко почивка? Прекара една ужасна сутрин!

— Няма проблем, господин Блейк. Никакъв проблем! — Кет го погледна за миг весело и отново насочи вниманието си към пътя.

Катрин остави колата си в гаража и поведе Скот към къщата. Той я последва през трапезарията, хола, нагоре по стълбите до втория етаж, докато не се озоваха в кабинета ѝ.

— Чувствай се като у дома си. Ще се забавя съвсем малко.

Скот се огледа. Кабинетът бе просторен и обзаведен много рационално и с вкус. Имаше няколко къта, където Кет се отдаваше на различни занимания. В единия ъгъл се виждаха много детски играчки, отсреща бе инсталирана аудио и видео апаратура, а в дъното бе изсидана камина с удобно люлеещо се кресло пред нея. Навсякъде по пода бяха нахвърляни възглавници. Той надникна в коридора. Една врата беше отворена и се виждаше луксозна баня, обзаведена със скъпи и изискани аксесоари, без да са пестени пари.

— Огледай се наоколо, ако искаш — долетя гласът на Катрин от третия етаж.

— Благодаря, точно това правех. — Скот слезе и се разходи из трапезарията и хола. В сравнение с кабинета те бяха строго и изискано обзаведени. Обстановката веднага напомняше на случайния посетител за многобройни вечери и приеми, давани за избраници от висшето общество. В трапезарията забеляза изящни сервизи от кристал, сребро и фин китайски порцелан.

Кухнята бе по-уютна. Малка кръгла маса за закуска в единия ъгъл и удобни столове. Зад кухнята и гаража се виждаха помещенията за прислугата, които изглеждаха необитаеми. Стори му се странно, че Кет не държи прислуга.

Качи се отново в кабинета ѝ. След пет минути тя се появи.

Кет го погледна и забеляза, че цветът на очите му се промени от сребристосиво до антацитено, докато пробягаха по тялото ѝ. Тя леко

потрепна, сякаш от някакво предчувствие. Почувства се гола и уязвима.

Изглеждаше прекрасно! Скот се помъчи да се успокои. Тя му въздействаше по странен начин и предизвикваше опасни мисли. Бе облечена в светлосиня фланелка и кремави шорти. Голите ѝ ръце и чудесните крака имаха превъзходен тен. Нямаше съмнение: Катрин Феърчайлд бе най-красивата жена, която бе срещал. Косата ѝ бе отметната назад и се спускаше около нежния овал на лицето. На устните си бе сложила светло червило.

— Готова съм. Можем да тръгваме — усмихна му се тя.

По пътя Скот се стараяше да поддържа неангажиращ разговор. С удоволствие научи, че Кет е доста разностранна личност и има завидни познания в някои области.

Те спряха и бързо влязоха в къщата на Скот. Той отиде да си сложи спортен екип. На свой ред, сега и Катрин се разходи и разгледа обстановката, в която живееше той.

Беше уютно и обзаведено в същия стил като къщата на майка му. Лин ѝ беше разказала за предпочитанията му към откритите пространства и природата, както и за изключителния му интерес към проблемите на екологията и околната среда.

Тя излезе на верандата, надвиснала над водата.

Слънчевите лъчи погалиха лицето ѝ и тя се усмихна. Беше прекрасен ден, само за плаване!

Скот я наблюдава мълчаливо няколко минути, докато стоеше облеганата на парапета. Мъчеше се да определи чувствата и мислите, които го вълнуваха. Познаваше стотици жени, но нито една не приличаше на Катрин Феърчайлд.

Преди години за малко не се ожени за Керъл. Бяха определили деня на сватбата и бяха подали нужните документи. Точно тогава баща му получи инфаркт и почина. Животът му за един ден се превърна в ад от задължения, отговорности и ангажименти. Наложиха се да поеме управлението на компанията, защото заради клиентите им, не би допуснал да се прекъсне дейността ѝ. Освен това се тревожеше за майка си. Дължеше ѝ внимание и грижи в този толкова тежък за нея период. Керъл нито разбра, нито пожела да му влезе в положението. Не искаше да дели Скот с никого.

Обръщайки се назад, сега той си даваше сметка, че техният брак нямаше да бъде сполучлив. Тя беше упорита в желанието си да се движи в определени социални кръгове, да посещава луксозни снобски ресторанти, да гледа премиери и нашумели представления, без значение дали бяха интересни или не. Доставяше ѝ удоволствие да подхвърля при разговор имена на знаменитости, сякаш тези хора ѝ бяха приятели. С две думи — тя си беше чиста снобка и нищо повече.

Последната капка, която преля чашата на търпението му, бе свързана с откриването на една изложба, на което Керъл държеше да присъства. Пресата бе сметнала това за блестящото събитие на деня и възнамеряваше да го отрази по подобаващ начин. Същата вечер Скот бе обещал да помогне на майка си да подреди вещите и документите на баща му. За Скот и Лин това бе нещо лично и много интимно. Керъл направи ужасна сцена, заявявайки, че ако той не тръгне веднага с нея, няма да я види повече. Така и стана.

Но и сега, след толкова време, не можеше да проумее как е бил влюбен в нея толкова време. За броени дни бе преживял две мъчителни загуби — смъртта на баща си и развалянето на годежа им. Времето, прекарано с Керъл, остана в спомените му като кошмар. Оттогава ненавиждаше „светския“ начин на живот на богатите. По-неустойчив човек би се поддавал на униние и би провалил живота си, но за щастие Скот притежаваше силен характер и амбиции и това му помогна да преодолее мъката и разочарованието.

Продължаваше да преценява Катрин. Тя бе неповторима... Тя беше... Отпъди спокойните си мисли. Не биваше да си губи ума по нея, въпреки че едва ли щеше да устои на обаянието ѝ.

— Готов съм.

Думите му прекъснаха унеса ѝ. Тя се обърна и се огледа наоколо, сякаш не знаеше къде бе попаднала. Пое дълбоко дъх. Бе впечатлена от фигурата му. Носеше къси панталони за тенис и фланелка без ръкави. Широките му рамене, гърдите и стройните силни крака бяха загорели от слънцето.

— Прекрасна стая! — Тя затвори вратата на верандата. Внезапен прилив на смущение я накара да сведе поглед. С всяка фибра на тялото си усещаше неговата близост и силата, която излъчваше. Той повдигна брадичката ѝ и се вгледа в очите ѝ. Тя почувства страх и опиянение

едновременно. Неговата сила я завладя и обърка. Дишането ѝ се учести.

— Изглежда трудно се справяш с чувствата си. — Гласът му прозвуча далечен, нежен и грижовен. Не сваляше очи от нейните. — Каква е причината?

Не знаеше какво да му отговори, не знаеше и дали има желание да го направи. Опитваше се да проникне в душата ѝ, да прозре страховете и тайните ѝ, които грижливо бе заравяла дълбоко в себе в продължение на години. Рядко ѝ се случваше да загуби контрол над себе си или да остане безмълвна, но Скот Блейк бе успял да смугне вътрешния ѝ мир и да развълнува сърцето ѝ. Не можеше да му противостои. Скот Блейк бе просто непредсказуем и тъкмо това я привличаше.

— Аз... — Тя се отдръпна от него и постепенно възвърна самообладанието си. — Аз просто не разбирам за какво говориш — отпрати му една заслепяваща, добре заучена усмивка.

Денят бе необичайно горещ. Сан Франциско се топеше под жаркото слънце, когато лодката се плъзна по водата и мина под Голдън Гейт, за да излезе в открито море.

У Катрин Феърчайлд имаше нещо повече, освен красотата, което го възбуждаше. Беше интелигентна, възпитана, с чувство за хумор... Все неща, които разбиваха на пух и прах представите му за богатите и отегчени дами. Бе очарован от нейната искреност, от пълното ѝ отдаване на благородните начинания, които бе подела. Забеляза, че в личните си контакти проявяваше смущение и никога не капризничеше, нито се държеше високомерно. Доста странно за образа, който си бе създадала за пред света.

Кет събу обувките си, протегна крака и се облегна на лакът. Гърдите ѝ бяха опънали фланелката и Скот не пропусна да оцени прекрасната им форма.

— Какъв чудесен ден! — Ентусиазмът в гласа ѝ го изтръгна от мислите му. Вятърът се промъкваше през косата ѝ и си играеше с къдриците ѝ. Тя затвори очи и отпусна глава. Лицето ѝ поруменя от слънцето. Дрезгавите крясъци на чайките се сливаха със свистенето на вятъра. Чувстваше се радостна и... много, много щастлива в този миг.

— Разменям цент, за да узная за какво мислиш.

Тя отвори очи и закри с длан очите си от слънцето.

— Просто си мислех колко ми е приятно. Дълга го на теб. Идеята ти беше превъзходна.

— Радвам се, че се забавляваш.

Върнаха се в яхтклуба след пет часа. И на двамата не им се прибираще, но Кет му напомни, че трябва да отиде до Центъра и да вземе Джени. Детето не биваше да ноцува там. Отправиха се към колата ѝ, оставена на паркинга пред клуба.

— Мога да се прибера у дома и сам. По-добре ти тръгвай веднага, за да не попаднеш във вечерното задръстване. — Скот протегна ръка през прозореца на колата и я погали. — Благодаря ти, че прие да направим тази морска разходка заедно. За мен днес бе един изключителен ден.

— И аз ти благодаря за поканата. Беше чудесно! — Отново почувства вълнение при допира на ръката му. Пулсът ѝ учести ударите си и тя въздъхна.

За миг очите им сякаш застинаха, потънали едни в други, изпълнени с желание и копнеш по нещо, което още не бяха изпитали. Той хвана с ръце лицето ѝ и се наведе. Устните им се докоснаха. Скот удължи целувката със страст, която я зашемети.

Катрин Феърчайлд сякаш потъваше в шеметен водовъртеж. Бе предчувствала този миг — ако така би могла да нарече изпепеляващото я желание да се притисне до него. Но не би могла да се заблуждава с предчувствията си, защото съзнаваше, че ако той не бе направил първата стъпка, щеше да я направи тя.

Целувката бе опияняваща. Тя сякаш се потапяше в топлината на чувствата му. Протегна ръка и го помилва. Сърцето ѝ биеше лудо. Желаше Скот Блейк. Желаше и тялото, и любовта му.

Устните ѝ бяха меки, ухайни и приканващи. Бе се съпротивлявал на желанието си, но не можа да устои. Осце от първата им среща копнееше да я целуне. И всеки път, щом я видеше, желанието му го изгаряше.

Почувства силата на чувствата ѝ, когато тя отвърна на целувката му. Искаше му се да я притисне в прегръдките си и да я отнесе със себе

си. Но така, застанал на паркинга, наведен към нея през прозореца на колата, бе невъзможно и неблагоприятно. Плъзна език между устните ѝ.

Тя също допря език до неговия. Не искаше да си тръгва, поне не в този миг. Бавно и с нежелание се освободи от прегръдката му и прошепна:

— Аз... Аз трябва да тръгна — за Джени... — Гласът ѝ бе дрезгав. Видя отблясъка на страстта в антрацитносивите му очи и потръпна. Господи! Мечтата ѝ се сбъдваше.

— Знам. — И неговият глас прозвуча глухо. Усецаше трепета ѝ, докато милваше лицето ѝ. Погледна в очите ѝ и откри толкова чувственост, че се изуми.

— Да вечеряме утре заедно, Кет.

— С удоволствие.

— Добре, ще ти позвъня утре следобед. В Центъра ли ще бъдеш?

— Да.

Скот изпрати с поглед колата ѝ и дълго стоя, унесен като всеки влюбен. Извървя пеша разстоянието от яхтклуба до дома си, а в мислите му неизменно царуваше Катрин Феърчайлд.

И тя мислеше само за Скот Блейк. Бе я накарал да се разтрепери от възмущение. Би ли се осмелила на сериозна връзка, или трябваше да предпочете кратка сексуална авантюра? И по-неприятното — би ли могла да преодолее горчивината, останала след несполучливия ѝ брак? Бе ли в състояние да отдаде някому сърцето си? Усмихна се иронично. Та тя не бе вече деветнадесетгодишното момиче. Но знаеше, че отговорът е „да“!

Бавно се върна към действителността. Веднага щом вземеше Джени, щеше да отиде до дядо си. Искаше да му каже какво мисли за разследването, което бе направил. Бе раздвоена между гнева и съзнанието, за причината, която го бе накарала да постъпи така. Бе ѝ доказвал неведнъж обичта си. И сега искаше да я предпази. Гневът ѝ се изпари. Та тя трябваше да му е благодарна! Не можеше да му се сърди, независимо от това какво правеше. Така или иначе, възнамеряваше да му разкаже всичко.

— Кет! — извика Черил в мига, в който пристъпи прага на Центъра. — Сержант Касуел иска да те види.

— Госпожице Феърчайлд! — Сержант Касуел прелисти набързо тефтерчето си. — Попаднахме на следите на Уанда и Том. В Центъра за спешна медицинска помощ извън града се е появил човек, който отговаря на описанието на Том. Лекарят го е превързал и му е казал да дойде утре, за да промие раните и да му смени превръзките.

— Това е чудесна новина! — Лицето на Кет грейна. — Ще ги арестувате ли?

— Ако успеем да ги заловим, със сигурност ще ги арестуваме. Обвинени са в опит за покушение на дете.

— Благодаря ви. Така Джени би била на сигурно място. Аз ще я взема у дома довечера.

— Сега за Били Санчес. Съдът определи наказанието. — Той отново прелисти няколко страници.

— Той вече си намери работа — побърза да го прекъсне Катрин. — Започва работа от утре.

— О?! И къде ще работи? — любопитства сержантът.

— Получи работа в „Блейк Канстръкшънс“. В новоизграждащия се търговски център в Сан Рафаел.

— И това ще бъде потвърдено от работодателите?

— Разбира се. Лично Скот Блейк предложи работа на Били. Били ще му се представи утре сутринта в седем часа.

— Това сменя някои от грижите ми. Благодаря ви, че ми отделихте време, госпожице Феърчайлд. Ще ви уведомя какво става с Уанда и Том. — И той се отправи навън, където го чакаше полицейската кола.

— Не знаеш ли къде е Били? — прошепна Кет.

— Не. Възможно е Лин да знае. Тя последна разговаря с него, преди той да излезе. — Черил хвърли поглед към часовника. — Излезе за малко. Каза, че имала някаква работа.

Катрин приготви багажа на Джени и го свали на долния етаж.

— Къде е Били? — попита тя Лин, която в този момент влизаше. — Сержант Касуел го търсеше.

— Всичко е наред. Има да свърши някаква работа. Ще ношува и тази нощ тук, в Центъра, докато не приключи всичко — успокои я Лин.

— Толкова пъти съм опитвала да го задържа тук. Как успя?

— Нямам никаква заслуга. Това бе негова идея.

— След като всичко е наред, да взимам Джени и да тръгна. — Кет влезе в съседната стая и прегърна Джени, която бе гушнала плюшеното мече.

Катрин спря колата пред входната врата на къщата на стария господин Феърчайлд. Карътърс ѝ отвори.

— Деденце, това е Джени. — Детето се скри зад Кет и надникна боязливо. Кет я хвана леко и я издърпа напред. — Ще кажеш ли добър ден на дядо? — попита я нежно тя и се усмихна успокояващо.

— Здравей, Джени! Радвам се да те видя.

Джени направи още една крачка, обърна се към Кет, която продължаваше да ѝ се усмихва окуражително, и бавно се приближи до инвалидния стол на Стареца. Погали с ръчичка набръчканата му ръка и плахо го погледна.

Катрин се просълзи от радост, когато дядо ѝ взе детето в скута си. Джени го погали по лицето и се засмя.

Възрастният мъж изглеждаше очарован. Натисна бутона и столът се задвижи.

— Ела, Джени. Да отидем до зимната градина и да се полюбуваме на цветята.

— Можеш ли да правиш смешни муцунки?

— Умея да се правя на много сърдит, но не знам от колко време не съм правил смешни муцунки.

— Скот може!

— Така ли? Кой е Скот?

— Мой приятел.

Катрин слушаше разговора. „Стари хитрецо — помисли си тя, — втори път няма да ти разреша да ме правиш на глупачка.“ Последва ги. Лицето ѝ излъчваше щастие.

Джени заспа в кабинета, веднага щом вечеряха.

— Дядо, бих искала да разбера защо си проучвал Скот Блейк? — С изненада забеляза стъписването на дядо си. Достави ѝ удоволствие, че го е разкрила. Водеше с една точка.

— Колко мило дете! Разбирам защо си така привързана към него — пренебрегна въпроса ѝ старецът.

— Не, не минава, стара лисицо! Няма да се измъкнеш като смениш темата — погледна го заплашително Кет. — Как можа да направиш това, дядо? Как ще се почувства Скот, ако научи?

— Е, Кет, може би попрекалих малко, но... — Той се почувства виновен, защото забеляза обидата, изписана на лицето ѝ и млъкна.

— Малко? Така ли наричаш ровенето из живота на хората! Държиш се с мен така, сякаш съм Джени? Как можа да го направиш?! — Кет почти се разплака.

Знаеше, че е прекалил. А и не съществуваше нещо на този свят, което да го притеснява повече от сълзите на Кет.

— Съжалявам, Катрин. Просто не исках отново да бъдеш наранена — протегна ръка към нея той. — Ще ми простиш ли?

— Знаеш, че ти прощавам, но за последен път! — Отсече тя и го целуна.

— Ако това те успокоява, от доклада се вижда, че е чист — надяваше се, че информацията ще я зарадва.

— Като стана дума за доклада, искам да получа всички копия. Ще бъдат на сигурно място. Хайде, дай ми ги! — Не отстъпи тя и почака търпеливо, докато дядо ѝ отиде до бюрото си, извади една папка и ѝ я подаде.

Погледна я. Отгоре с големи букви бе изписано името Скот Блейк. Напъха я в чантата, каза довиждане на дядо си и взе на ръце спящото дете.

Понечи да остави Джени да спи на канапето в хола, но си помисли дали няма да се събуди през нощта и да се уплаши от непознатата обстановка. Взе я отново на ръце и я сложи да спи в собственото си легло. Извади от чантата си плюшеното мече и го остави до нея. Наведе се и я целуна.

— Лека нощ, скъпа. Дано животът ти да бъде един хубав сън! — Кет угаси светлината и излезе от стаята.

Извади папката и се поколеба. След това я отвори и започна да чете. Като стигна до средата на първата страница, рязко я затвори и я бутна встрани.

Не, нямаше да поставя отношенията им на тази основа. Веднъж вече ѝ бе струвало много време, прекарано с психоаналитици, да не говорим за хилядите долари. Нямаше да позволи да я завладеят отново болката и несигурността.

Нощният въздух бе хладен и свеж. Тя потрепери. Все още бе облечена с джинсите и фланелката. Сипа си чаша вино и отпи. Обмисляше всичко преживяно през деня. Бе започнал като същински кошмар, а бе завършил като най-прекрасния следобед в живота ѝ. Скот притежаваше всичко онова, за което някога бе мечтала, всичко онова, от което се нуждаеше.

Затвори очи. Образът му изпълваше съзнанието ѝ и сърцето ѝ се изпълни с трепет и очакване.

ШЕСТА ГЛАВА

Скот се прибра у дома и почака да се върне майка му. Заприказваха се за събитията през изминалия ден.

— Били наистина се надява да получи работа при теб. Не го казва открито, но се чете по очите му всеки път, щом някой спомене за теб. Къде смяташ да го сложиш?

— Мисля си да го представя на Джон Баркли. Докато те чаках, му се обадох по телефона и му обясних положението. Той е съгласен. Освен това синът му, който е връстник на Били, може да му хвърля по едно око и да му помага. Помолих го да запази в тайна обстоятелствата около назначаването на Били при нас.

— Гордея се с теб, скъпи. Това, което правиш, е благородно.

— Хайде, хайде, мамо. Не съм направил нищо изключително. Момчето е имало тежко детство и има нужда да си откъдне. Пък и аз не му давам нищо — очаквам сам да изкарва пари за прехраната си, както всеки един от моите подчинени.

— Изглеждаш ми зачервен. С лодката ли си излизал днес? — Лин прокара пръсти през гъстата коса на сина си.

— Да, за няколко часа. Бе прекрасен ден!

— Прав си. Това обяснява защо Катрин бе облечена така.

— Мога да имам и личен живот, нали? — изръмжа Скот и направи нещастна физиономия.

— Аз не се бъркам, скъпи, само констатирам развитието на отношенията ви.

Скот се разположи на канапето в ъгъла с книга в ръка. След десетина минути я остави. Не му се четеше. Поне за пети път препрочиташе една и съща страница, но не бе в състояние да каже за какво става дума. Не можеше да се концентрира. В мислите му властваше Катрин Феърчайлд. Нещо повече, лицето ѝ му се

привиждаше непрестанно. Защо ли бе неомъжена? Ако си имаше съпруг...

На другата сутрин Скот отиде рано в офиса, за да подреди документите, натрупали се върху бюрото му предния ден. Амелия бе отменила ангажиментите му. Тъкмо привършваше с подреждането, когато чу, че някой влиза в приемната.

— Били, ти ли си?

— Да. — Той влезе при Скот. — А, това значи е твоята работа. — Той се оглеждаше любопитно наоколо. — Ти просто си седиш зад бюрото и подреждаш документи, така ли?

— Е, понякога ходя на съвещания по строителните участъци. — Скот с мъка прикри гримасата на неодобрение. Съзнаваше, че момчето се стреми да не издаде, колко е впечатлен от обстановката.

— Ти ще работиш на участъка в Сан Рафаел, където започваме изграждането на нов търговски център. Как дойде дотук тази сутрин?

— Какво значение има? Нали съм тук. — Били изглеждаше ядосан.

— Хитруваш! — Скот втренчи поглед в него.

— Да хитрувам. И какво от това? — нахакано отговори Били. Гласът му леко трепереше.

— Не мога да те оставя да търсиш случаен превоз, без да съм сигурен дали ще дойдеш навреме. — Скот извади от джоба си две двайсетдоларови и една десетдоларова банкноти и му ги подаде. — Така можеш да взимаш автобуса от Оукланд, а след това ще се придвижваш директно от Голдън Гейт до Сан Рафаел. Слава Богу, че не живееш в Лос Анджелис. Цял ден нямаше да ти стигне да се справиш с автобусната им мрежа. Освен това трябва да обядваш. Не можеш да работиш по цял ден на строителната площадка, без да се храниш.

— Не приемам подаяния. Казах ви, че ще идвам навреме.

— Подаяние? В никакъв случай. Надявам се да ми изплатиш всеки цент от тези петдесет долара, като получиш първата заплата. — Скот пхна парите в джоба му. — А сега, да тръгваме. Не бива да закъсняваш.

Били остана прав с поглед, забит в пода. Накрая кимна и се запъти към вратата. Парите още бяха в джоба му. Не беше нужно да

говори. Скот го разбираше добре. До този миг никой не се бе грижил за него и той не знаеше как да изрази благодарността си.

По пътя към строежа Скот му обясни в какво се състои работата на обекта. Били трябваше да докладва за извършеното на Джон Баркли, който единствен знаеше истината за него.

След като настани Били, Скот се върна в офиса си и продължи с най-неотложните работи.

Тази сутрин Катрин стана по-рано, защото трябваше да приготви закуска за Джени.

Беше доволна, че я премести да спи при нея. На два пъти през нощта детето се бе будило от кошмари.

Като приключи със закуската, Кет се качи да извика Джени. Завари я да прави сапунени мехурчета във ваната. Изми я и я избърса. Искаше да ѝ помогне да се облече, но момиченцето заяви, че може да го направи само. Кет я целуна по челото и търпеливо я изчака да се пребори с дрехите си.

Днес всичко вървеше по реда си. В началото Били бе притеснен, но постепенно разбра какво се иска от него. През обедната почивка момчето изчезна и никой не разбра къде е отишло. Върна се навреме и отново подхвана работата си. В края на деня Джон бе доволен от него. Били бе работил здравата и се бе държал приятелски с другите работници.

Катрин остави Джени в Центъра, след това отиде на предварително уговорения обяд с един бъдещ дарител. Предвиждаше да се върне в Центъра, не по-късно от три следобед, за да не пропусне обаждането на Скот. При мисълта за вечерята тя щастливо се усмихна.

Скот имаше съвещание, едно от отложените предния ден. Въпреки усилията, които полагаше, му беше трудно да се съсредоточи. След като проектите веднъж бяха готови, неговата работа намаляваше.

Точно както сега. Разработваше още два големи проекта и някои по-малки поръчки. Всичко вървеше гладко и нямаше за какво да се тревожи.

В седем часа вечерта Скот спря пред дома на Катрин. Беше запазил маса в „Ърни“. Беше си сложил нов костюм. Чувстваше се приятно възбуден от предстоящата вечер с Кет и тайно се надяваше, че нещата ще се развият в желаната посока.

— Черил?! — бе наистина изненадан като видя момичето да му отваря вратата.

— Ще остана с Джени, докато вие с Катрин сте на вечеря. — Тя го поздрави топло и го покани да влезе. — Том и Уанда още не са намерени и Кет не иска да остави Джени да ноцува в Центъра. Тук е на сигурно място.

— Скот? — повика го Катрин. — Идвам веднага. Искам да сложа Джени да си легне.

— Скот, Скот! — дочу се писклив детски гласен. — Искам Скот да ме завие...

Той погледна Черил, която вдигна рамене и се усмихна.

— Заловен сте. На третия етаж.

— Скот... Скот! — Момиченцето подскачаше развълнувано.

Скот коленичи и прегърна Джени. Вдигна я на ръце, като в същото време огледа спалнята на Катрин. Изискана спалня на самотна жена...

Тогава видя Катрин, облечена в тюркоазносиня рокля, чийто цвят се сливаше с този на очите ѝ. Подгъвът бе малко над коляното. Обувките бяха умело подбрани. Блестящата ѝ черна коса бе вдигната нагоре по същия начин, както и по време на първата им среща. На шията ѝ проблясваше елегантна диамантена огърлица. Стори му се, че се задъхва от вълнение.

Отнесе Джени и внимателно я постави на леглото.

— Искам да дойда с теб! — Големите кестеняви очи го гледаха умолително.

Той подпъхна завивките около телцето ѝ.

— Не можеш да дойдеш с нас, Джени... — погледна Катрин. — Но утре е събота и бихме могли да отидем на пикник. Искаш ли? — Не

знаеше към кого всъщност отправя въпроса си, към Джени или към Катрин.

— Звучи примамливо. — Кет седна на ръба на леглото до Джени.
— Искаш ли, Джени?

Очите ѝ се спряха върху лицето на Скот. Имаха онзи особен наситеносив цвят, който бе забелязала и предния ден. Полазиха я тръпки.

— Пикник! Пикник! — заповтаря въодушевено Джени.

— Така и ще направим. — Кет се наведе и целуна момиченцето.
— Но, само ако слушаш Черил!

— Много е приятно, Скот! — Катрин остави приборите върху чинията.

Той не можеше да отдели погледа си от нея. Пламъците на свещите караха сенките по лицето на Кет да танцуват. Гледаха се един друг, сякаш потънали в дълбините на чувствата си.

Момчето, което отнесе празните чинии разруши очарованието на мига. Появи се и келнерът да им предложи десерт. И двамата отказаха.

— Не искам вечерта да има край, но става късно, а Черил трябва да се прибира.

Тръгнаха си. Скот спря пред къщата на Кет.

— Благодаря ти за приятната вечер. — Той повдигна лицето ѝ и я целуна.

Сърцето на Катрин запрепуска лудо. Сякаш я беше омагьосал. Протегна ръце като в мъгла и го прегърна. Отговори на целувката му със същата страст, докато езикът ѝ се увиваше около неговия. Диво желание разкъсваше тялото ѝ. Устните му бяха чувствени и настоятелни. С удоволствие му даваше онова, което искаше.

Скот беше този, който прекъсна целувката.

— Чувствам се така, сякаш за пръв път излизам с момиче. Очаквам всеки миг да се появи баща ти и да те прибере вкъщи.

Взе лицето ѝ в ръце и леко докосна устните ѝ, въздъхна и се отдръпна.

Излезе от колата и отвори вратата. Държаха се за ръце, докато стигнаха къщата.

— Ще влезеш ли за едно питие? — Катрин отключи вратата.

— С удоволствие.

— Черил, върнахме се! — Двамата се качиха и влязоха в кабинета.

— Тъкмо бях при Джени. Пак сънува кошмари.

— Мъничката ми! Още се страхува. — Катрин се натъжи. — Съмнявам се, че някога страховете ѝ ще изчезнат.

Скот усети страданието в гласа ѝ и си спомни как рязко бе реагирала тя, когато се опита да я подразни. Плъзна ръката си по раменете ѝ и я притисна. Не знаеше какво крие от него, но бе много болезнено и бе наранило дълбоко душата ѝ.

— Аз да вървя, преди Дан да ме е изгонил от къщи. — Черил грабна палтото и чантата си от масата.

— Позволи ми да те изпратя до колата. Тъмно е — изправи се Скот.

— Много сте любезен, господин Блейк, но наистина не е необходимо — отказа Черил и тръгна.

Скот съблече сакото и разхлаби възела на вратовръзката си.

— Чувствай се като у дома си. — Кет го гледаше закачливо. Очите ѝ блестяха.

— Защо не седнеш до мен?

— О! Какви мисли се крият в главата ти? — Кет се стареше да прозвучи безобидно, но сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Не се крият. Вече ти ги показах.

И двамата имаха едно и също желание. Този порив ги свързваше и сякаш изпълваше стаята със силата си. Скот придърпа Кет и тя се отпусна до него.

Имаше чувството, че потъва някъде. Никой не проговори. Думите бяха излишни. Устните ѝ бяха настоятелни, тръпнещи. Не му оставаше нищо друго, освен да се отдаде на сладостта им. Желаше я. И нищо друго нямаше значение.

— Мамо... Мамо... — Викът на Джени се чу отгоре и внезапно прекъсна надигналата се страст.

— Джени! — Катрин скочи и изтича към спалнята. Сърцето ѝ отново биеше до полуда, но не от страст. Малката отново бе сънувала кошмари, а Кет добре познаваше това натрапчиво чувство. И тя се бе събуждала, ужасена, посред нощ.

— Всичко е наред, Джени. — Тя приседна на леглото. — Аз съм при теб. — Кет прегърна хлипащото дете.

Скот стоеше сам. Очарованието бе отлетяло. Държеше в прегръдките си чувствена, прекрасна жена, само за миг — и тя изчезна. Отиде до вратата на спалнята, подпря се на рамката и се загледа в Катрин, която прегръщаше момиченцето. Продължаваше да шепне успокоителни слова. Не бе го усетила.

— Всичко е наред, Джени. Никой няма да те нарани. На сигурно място си. Знам какво става с теб — продължаваше Кет. — Познавам кошмарите ти. Обещавам, че никой няма повече да ти причинява болка. Няма да позволя.

Думите ѝ го разтърсиха. Не знаеше как да си ги обясни. Животът на Катрин бе загадка, имаше толкова парчета, които Скот не бе състояние да събере, за да открие истинския ѝ лик. Стоеше и я гледаше, докато тя държеше в прегръдките си Джени, макар че малката бе престанала да плаче и се унасяше отново в сън.

— Добре ли е? — Като чу гласа му, Катрин се стресна.

— Да, заспа. — Тя зави момиченцето. Джени изглеждаше спокойна и лъчезарна като ангелче — никой не би и предположил, че само преди миг е изпитвала неописуем ужас и страх.

— А ти добре ли си? — Скот я хвана за ръката и я поведе навън от стаята.

— Аз ли? Добре съм, защо? — Въпросът му ѝ се стори неуместен. Не знаеше защо ѝ го задава. Почувства пръстите му под брадичката си. Вдигна лицето ѝ към своето и я целуна, нежно и успокояващо. — Вие сте изключителна жена, Катрин Феърчайлд! — Погледна в дълбочината на очите ѝ, търсейки отговор на още милион незададени въпроси. — Да се видим утре сутрин около десет и половина у дома? Можем да заведем Джени с ферибота до Ангелския остров и да си направим пикник.

— Ще дойдем.

Скот взе сакото си и с нежелание се отправи навън.

Били затвори книгата.

— Не мога повече! Не си струва.

— Можеш, Били! — Лин го изглежда строго. — Всичко, което се иска от теб, е да се напрегнеш малко. Вижда се, че си умен, щом си

оцелял при този живот на улицата. Хайде, млади момко! — Лин разтвори книгата. — Започвай отначало!

— Мамо? — влизайки в къщата, Скот се провикна от входната врата.

Били набързо прибра книгата и разпилените листа от кухненската маса и скочи.

— Ами сега?

— В кухнята сме, скъпи — отговори Лин.

— Дошъл съм да взема назаем... — Скот замълча като видя Били.

— Да вземеш какво, скъпи?

— Да не съм ви прекъснал?

— Съвсем не. Били дойде да ми помогне. Тъкмо обсъждахме какво има да се прави.

Скот забеляза, че Били си отдъхна, след като майка му не даде повече обяснения и той реши да изостави темата.

— Искам да ми заемеш кошница за пикник. — Скот заби поглед в пода. — И продукти за обяд, с които да я напълня.

— Пикник? За колко души? — Лин искрено се забавляваше със сина си.

— За двама... Не за трима, двама възрастни и едно дете.

Били също се засмя на смущението на Скот.

Скот носеше кошницата, а Катрин държеше Джени за ръка и си мислеше за тях двамата...

Качиха се на ферибота, който щеше да ги отведе на Ангелския остров в залива на Сан Франциско. Там се простираше прекрасен парк.

Катрин все още се чудеше как бе успяла да го убеди да участва в благотворителния търг...

От толкова време Скот се мъчеше да убеди майка си да се заеме с нещо и да не стои по цял ден у дома. Ето че сега работеше в Центъра, работа, която тя намираще за занимателна и вълнуваща. Били работеше за него и отделно помагаше на майка му. Животът бе странна игра...

Когато стигнаха до поляната, която избраха за своя пикник, Скот опъна одеялото под едно дърво. Не си носеха сгъваема масичка,

защото Катрин бе казала, че предпочита „старомодния очарователен пикник“. След като се нахраниха тръгнаха на разходка по една от горските алеи. Слънцето проблясваше през короните на дърветата. Шарена сянка покриваше пътеката. Лек вятър шумолеше в листата и беше безкрайно спокойно и приятно.

Скот държеше Кет за ръка, а Джени тичаше пред тях, криеше се зад дърветата, надничаше и се закачаше.

— Скот, за първи път в живота си тя има възможност да тича, да играе и да се смее. — Кет се замисли натъжена. — Питам се какво ли ще стане с нея, дали ще намери дом и семейство, което да я обича и да се грижи за нея.

— Сигурен съм, че ще намери. Има и теб, нали? — Скот отново видя сянката на тъга в очите ѝ.

Катрин се усмихна и облегна глава на раменете му. Продължиха да вървят.

Двайсетина минути по-късно Джени се унасяше, завита в одеялото и гушнала мечето. Бе изтощена от играта.

Скот се излегна с гръб, опрян в едно дърво и протегна крака. Катрин се намести между тях. Лежаха упоени от близостта си.

Господи! Колко ѝ беше приятно със Скот! Обичаше да я прегръща и не усещаше как времето лети...

Мислите ѝ се въртяха около случилото се предната нощ. Питаше се докъде ли щяха да стигнат, ако Джени не бе сложила край на разгорялата се между тях страст. След развода си бе имала няколко краткотрайни връзки, но в никоя от тях не бе влагала чувства. Още в първия миг бе разбрала, че Скот е нещо различно. Искеше да остане с него завинаги. Какво ли бе им отредила съдбата?

Но не само тя мислеше за предната вечер. Скот просто не можеше да мисли за нищо друго. Страстният ѝ отговор на милувките му бе над неговите очаквания.

След около два часа Джени се събуди. За Скот и Кет те бяха отлетели като миг. Времето просто не бе спряло. Не съществувахе нищо друго, освен романтичните им целувки и ласки...

Тънък детски гласец прекъсна идилията.

— Аха, вие двамата се целувате!

Катрин угаси светлината и седна на ръба на леглото, обвивайки добре раменете на Джени със завивките. За детето това бе дълъг ден, изпълнен с много радост и вълнение. Като се върнаха от острова, Скот ги бе завел да ядат пица, а след това отидоха до дома му, където Кет бе оставила колата си. Джени се прозяваше, напразно опитвайки се да остане будна и да не пропусне нищо.

Катрин вече бе наясно със себе си — Скот бе единственият мъж, когото желаше на този свят.

Изведнъж бе открила, че има неща, които не би могла да купи с парите си — един мил и интелигентен мъж, чието присъствие я вълнуваше и чиято грижовна майка би могла да замести нейната.

Никой не бе я обичал истински преди. Никой, освен дядо й.

Загледа се в Джени. Надяваше се, че кошмарите няма да я измъчват тази нощ. Целуна я нежно и излезе от спалнята.

Телефонен звън събуди Катрин.

Погледна будилника — стрелките сочеха пет и половина.

Погледна Джени. Момичето спеше дълбоко.

Опита се да подреди мислите в главата си. Бе сънувала еротичен сън, в който се любеха със Скот, и още бе под неговото впечатление.

Със сънен глас тя отговори:

— Слушам!

— Госпожица Феърчайлд?

— Кой се обажда? — Не позна гласа, но се разсъни за миг.

— Сержант Касуел, госпожице Феърчайлд.

— Кажете, сержант Касуел? С какво мога да ви бъда полезна? — Внезапно я обзе страх. — Нужен ни е някой, който да разпознае...

— Да разпознае? — Цялата трепереше.

— Става дума за Том и Уанда. Отишли са отново в Центъра за медицинска помощ. Нашият патрул се опитал да ги залови. Били с мотоциклет. При опита да избягат станала катастрофа...

Стомахът й се сви на топка, като чу останала част от разказа на полицая.

— Идвам веднага!

Тя остави телефонната слушалка. Остана неподвижна за миг, сякаш не знаеше какво да прави. Не можеше да остави Джени сама,

нито пък да я вземе със себе си.

Взе отново телефонната слушалка и набра номера на Скот.

Облече се тихо, за да не събуди Джени. Крачеше нервно из кухнята в очакване той да дойде. Бе се съгласил да остане при детето, докато тя се върне. След цяла вечност чу колата да спира пред къщата. Изтича да отвори.

— Лин! — Отдръпна се, за да им направи място да влязат.

— Доведох и мама. Тя ще остане тук и ще се грижи за нея до сутринта.

Скот бе поел всичко в ръцете си.

— Не се тревожи за нищо. Сутринта ще я заведа в Центъра. — Лин се усмихна топло и потупа успокоително младата жена. — А сега ми покажи кое къде е.

— Добре... — Катрин бе объркана.

— Ще дойда с теб. Не мога да те оставя сама. — Скот не искаше нейното съгласие. Той просто нареждаше какво трябва да се направи. — Покажи на мама спалнята.

Скот спря пред къщата на Кет. През целия път обратно от моргата не бе промълвила нито дума. Влязоха в кабинета, където тя се свлече в креслото. Той приседна до нея и я прегърна, опитвайки се да ѝ даде от своята сила, за да превъзмогне преживяното.

— През цялото време, откакто е в Центъра, не е попитала нито веднъж къде е майка ѝ и дали ще се върне. Споменава я само в съня си. — Тя го погледна с тъга. — Как да ѝ съобщя? Как да ѝ кажа, че никога вече няма да види майка си, че майка ѝ няма да се върне никога?

СЕДМА ГЛАВА

Въпросът сякаш остана да виси във въздуха. Катрин трепереше. Скот я притисна по-силно.

— Не знам. Дори да намериш подходящите думи, не се знае дали ще те разбере. Може би най-добре е да изчакаш.

Тя се протегна и стисна ръката му, с която я бе прегърнал.

Опитваше се да си спомни как ѝ бяха съобщили на времето, че майка ѝ няма да се върне повече.

Е, тя беше по-голяма от Джени, десетгодишна.

За тригодишно дете смъртта е абстрактно понятие. Може би Скот имаше право. Трябваше да почака известно време.

Той я погледна тревожно, а тя се усмихна притеснено.

— Съжалявам, че те събудих по никое време. Благодаря ти, че дойде с мен. Наистина имах нужда от теб. Не мисля, че бих се справила сама.

— Радвам се, че ми се обади. — Той я целуна и удължи прегръдката с няколко мига. — Да идем да хапнем нещо, искаш ли? Не знам за теб, но аз дори и кафе не съм пил.

— Мога да приготвя нещо и тук. — Катрин се изправи.

— Умна, красива и умее да готви? Е, доктор Феърчайлд, кой ли ще бъде щастливецът, който ще те отвлече? — погледна я предизвикателно Скот и се засмя. В този миг забеляза странния израз на лицето ѝ. — Катрин? Пак ли сбърках нещо?

Тя протегна ръце към него. Веднъж вече я бяха „отвличали“... Един мъж, който не я обичаше, и се възползва само от парите ѝ.

С мъка прогони неприятния спомен и се усмихна насила.

— Нищо не си сбъркал. Просто си помислих, че би трябвало да видиш резултата от готварските ми умения и тогава да отсъждаш.

Кет се обърна и слезе към кухнята.

Скот я последва. Беше се случило отново. Мъчеше се да скрие някаква тайна. Но каква точно?

След като се нахраниха, се оттеглиха в кабинета да пият кафе. Катрин пусна музика, а Скот се приближи до камината. Навън бе задухал студен вятър.

— Струва ми се, че ще завали. Няма нищо по-хубаво от топлината на огъня в такова време. — Скот се загледа в играта на пламъците.

Катрин го прегърна нежно и приближи устни до неговите.

— Охо, доктор Феърчайлд, не съм сигурен, но ми се струва, че се опитвате да ме прелъстите! — В очите му заблестяха весели искрици.

Катрин промуши ръка под ризата му. Дишането и на двамата ускори ритъма си. Тя прокара пръсти през косата му и отново го целуна.

— Какво, господин Блейк, ви кара да кажете подобно нещо?

Очите им бяха приковани едни в други. Той я притисна силно.

— Не започвай игра, която не знаеш дали ще можеш да завършиш! — Гласът му бе дрезгав.

— Бях готова да я завърша още в петък — прошепна тя. — И сега съм готова. — Усещаше ръцете му, които я обгръщаха все по-силно и по-силно.

— Катрин, копнея да се любим! — Скот притвори очи и опря буза в косата ѝ, след това я погледна и я зацелува страстно.

Повече от всичко на света желаше да се люби със Скот. Разтапяше се в прегръдките му, примираше от удоволствие от допира на езика му до нейния, трепереше от желание като усещаше движението на ръцете му по тялото си.

След миг той я взе на ръце и я понесе нагоре по стълбите. С треперещи пръсти разкопча ризата му. Когато стигнаха горния етаж и влязоха в стаята, Скот я отпусна на пода до леглото, милвайки нежно лицето ѝ.

Дали да се предаде на надеждата, че може да е любов, питаше се Катрин?

Устните му отново настоятелно я приканваха и топлината им я възбуждаше.

Като в забавен каданс, сякаш на сън, се съблякоха. Той я постави на леглото и легна до нея. Ръцете му се плъзгаха и спряха върху гърдите ѝ.

— Прекрасна си! Изключителна! Искам да ти доставя удоволствие...

Катрин усещаше как желанието ѝ се възпламенява при докосването на ръцете и на устните му. Целуваше я по шията, по раменете...

Тя се изви, за да се притисне към тялото му.

С език Скот нежно докосваше нежната извивка между гърдите ѝ и ги целуваше. Галеше зърната ѝ и усещаше нарастващата ѝ възбуда.

Радостна тръпка премина през тялото ѝ и тя простена от удоволствие. Протегна крак и го обви около ханша му. Задъхваше се от ласките му. Бе опитен любовник. Инстинктивно откриваше как да я възбужда все повече и повече.

Катрин сякаш пропадеше в мъгла. Не съществуваше нищо друго, освен Скот...

Той галеше хълбоците ѝ. Плъзна ръка по бедрата ѝ.

Кет стенеше задъхано. Страстта им се развихряше. Струваше ѝ се, че е горещо като в пустиня.

Той я прегърна и я премести върху себе си. Тялото ѝ бе топло и нежно.

— Трябваше да те попитам по-рано. — Гласът му бе плътен. Трудно намираще думите, за да формулира въпросите. — Всичко наред ли е? Взела ли си някакви предпазни мерки?

— Да...

Усещаше възбудата му по допира в стомаха ѝ. Внезапно я повали и отново легна върху нея. Потрепери, усещайки как ръката му прониква в нея.

— Скот...

Той постави коляното си между бедрата ѝ и ги раздели. Тя извика от удоволствие в мига, в който той се сля с нея.

Телата им се движеха бавно, в синхрон. Имаха усещането за пълна хармония, като едновременно се приближаваха към върха. Конвулсии обхванаха тялото на Катрин. Тя викаше, изпаднала в екстаз.

Скот не можеше да се сдържа повече. Със силен тласък той се освободи и зарови лице в косите ѝ.

Прегърна я силно. Дишаше тежко.

Телата им лъщяха от пот. Скот я целуна нежно и заигра с къдриците ѝ. Дишането им бавно успокояваше ритъма си.

Катрин се чувстваше преизпълнена от щастие, лежейки до Скот. Бе задоволена, както никога не ѝ се бе случвало преди. Обичаше го, наистина го обичаше!

Същите чувства изпълваха и Скот. Докосваха се игриво.

— Да отидем някъде заедно в края на седмицата. — Предложението на Скот я изпълни с вълнение и радост. — Ще се скрием на някое романтично местенце по брега.

— Забрави ли за търга?! С приближаването му се увеличава и работата ми.

— Но не е тази седмица нали? — Той се намръщи в опит да си спомни датата.

— Не, след три седмици е, но напрежението е страхотно. В петък вечер ще има пресконференция, а след това ще бъде непрестанно заета с подготовката.

— Значи ще имаш нужда от почивка — да отидеш някъде в събота и неделя и да възстановиш силите си. — Скот я целува и се усмихна закачливо.

— Тази събота и неделя не влизат в сметката. — Тя се възхищаваше на честното и открито лице, на наситения сив цвят на очите му. — Нима имам друг избор?!

— А какво ще кажеш за следващата седмица, седмицата между пресконференцията и... — Той я целуна.

— Ще се радвам... Много. — Катрин прошепна отговора си и докосна нежно устните му.

Изпитваше колебание, защото съзнаваше, че по това време имаше да върши много „отговорни“ неща.

Цялата сутрин Скот бе в офиса си, готов да посрещне изненадите на деня.

Бе останал при Катрин до сутринта, бе отскочил до дома си и се бе отправил веднага на работа.

Замисли се за прекараната любовна нощ. Бе нещо изключително! Тя бе топла, желаеща, отзивчива жена със страстна чувственост, която би могла да покори всеки мъж.

Унеса му бе прекъснат от телефонен звън. Той вдигна машинално слушалката и отговори:

— Да, Амелия.

— Лиз Торънс е на телефона. Иска да поговорите за търга.

Лиз и Скот говориха около час. Той ѝ разказа какво е намислил да предложи за наддаването. Обсъдиха кое би било най-подходящото време за интервюта и рекламни снимки.

След като завършиха разговора, Скот насочи вниманието си към разработването на един нов проект, който бе още в етап на подготовка. Ставаше дума за изграждането на двадесететажна сграда, което налагаше използването на специални технологии. Запитването бе от Джордж Уелингтън, архитект и близък приятел на баща му, който продължаваше да работи и за Скот. Той бе архитектът, направил проектите за всички търговски центрове, построени за „Колгрейв Корпорейшън“, както и на проекта за Сан Рафаел.

Той се помъчи да пропъди мислите за Кет и се съсредоточи върху работата.

Катрин също бе заета през целия ден.

Сутринта имаше среща с организационния комитет и обсъждане на предстоящия благотворителен търг.

Често се сещаше за Скот и се потапяше в спомена за чудесната нощ. Тялото ѝ трептеше от радост. За първи път намери сили да погледне към бъдещето си като към нещо вълнуващо.

Взе от бюрото си три папки и ги постави в шкафа. Прибра всички документи в едно от чекмеджетата и излезе.

Щом пристигна в „Хаят“, Лиз ѝ представи списъка с всички ергени, петнадесет на брой, които щяха да участват в търга и техните предложения.

За първи път разбра какво си е наумил Скот. С интерес прочете предложението му за залог.

За наддаване предлагаше двудневна почивка в края на седмицата в Националния парк „Джоуземит“, разположен на около четири часа път с автомобил от Сан Франциско. Беше резервирал две луксозни стаи в един хотел за първата седмица на ноември.

Господи, какъв залог! Залог за двама... Нежен залог...

— Лин, ела насам!

Катрин махна с ръка на майката на Скот, която тъкмо влизаше. Беше я помолила да ѝ помогне за приема, който възнамеряваше да даде у дома на дядо си след...

— Надявам се, че не съм закъсняла. — Лин бързо прекоси фойайето.

— Съвсем не. — Катрин се обърна към Джим. — Джим Далтън, представям ти Лин Блейк. Лин е учителка в пенсия. Отказа се да седи у дома и дойде да ни помага в Центъра. Освен това е майка на един от ергените.

— Джим е член на финансовия комитет и на Управителния съвет. Работи с нас от самото начало. Без него сме за никъде.

— Да — прекъсна я Джим. — Ще ме канонизирате за светец — пошегува се той и протегна ръка на Лин. — Радвам се да се запознаем, Лин. Кет е във възторг от теб.

— И аз се радвам — на свой ред протегна ръка Лин.

Катрин бе доволна от себе си. В продължение на много години бе страдала от липсата на разбиране между приятелите и служителите си.

Този ден обаче имаше усещането, че Джим и Лин ще намерят общ език. Когато бе предложено да се потърси още някой, който да вземе участие в подготовката на търга, тя веднага предложи Лин.

Оказа се, че Лин е приятен и забавен човек. Дватамата с Джим си допаднаха. Той ги заля със смешни истории и анекдоти от времето, което наричаше „безразсъдната ми младост“.

Следобедът бе изцяло уплътнен — не им остана дори една свободна минута.

По време на съвещанието Лин направи няколко изключително ценни предложения, които комитетът одобри.

Веднага след това Катрин се върна в Центъра.

Щом прекрачи прага, Джени изтича към нея и се хвърли в прегръдките ѝ. Кет я вдигна на ръце и забеляза, че малката се озърта неспокойно.

— Какво има, Джени? — Тя я целуна с обич.

— Къде е Скот?

— Има работа.

Джени се извиваше в ръцете ѝ, така че се наложи да я пусне.

— Джени ни разказа за пикника. — Черил я изглежда одобрително.

— Те се целуваха, те се целуваха... — не преставаше да повтаря Джени.

Катрин смени няколко нюанса на червеното. Всички присъстващи искрено се забавляваха.

— Знаеш какво стана вчера, нали? — Кет погледна сериозно Черил, веднага щом детето излезе от стаята.

— Да, Лин ми каза. А днес се обади и сержант Касуел. — Тя замълча. — Какво ще стане сега?

— Смятам, че... — Катрин говореше едва-едва. — Смятам, че трябва да й намерим дом, някое семейство, което да я осинови. Няма да я оставя да се скита по сиропиталища. Искам да има истински дом и истински родители.

— А ти? — Черил я изглежда изпитателно.

Катрин не отговори.

Джени се нуждаеше от нещо повече от място, където да живее. Трябваша й родители, къща с двор, където да може да играе на въже, на топка...

След бурния работен ден, Скот излезе от офиса и се отправи на север през моста Голдън Гейт.

Мислите му пак се въртяха около Катрин. Искаше му се да измисли нещо изключително за предстоящия уикенд.

Спря колата и видя Били, застанал на верандата.

— Били, какво правиш тук?! — Скот излезе от колата.

— Ами... Виж... Има нещо... — Били беше смутен.

Скот застана нащрек. Нещо се бе случило.

— Да влезем вътре. — Скот отключи вратата.

— Добре... Имам неприятности на обекта. — Били седна, а очите му блуждаеха.

— За какви неприятности може да става дума? Та ти си само от два дни там! Какво може да има, което да не знам?

— Слушай, човече! — Били подскочи обиден. — Знам това, което съм видял. — Забеляза критичния поглед на Скот и замря, като се двоумеше дали да продължи.

— Добре, кажи ми какво си видял?

— Хубава гледка имаш оттук... — Били закрачи напред-назад пред прозореца. — Като у майка ти.

— Благодаря. А сега да се върнем на проблема.

— Ами... Виж, има няколко момчета, които продават наркотици там.

— Сигурен ли си?

Скот изпадна в ужас. Не бе и предполагал подобно нещо. Винаги бе казал, че ако залови някого в подобно провинение, моментално ще го уволни. И всичките му служители и работници знаеха това.

— Сигурен съм! — ядоса се Били. — И не само това, те крадат от материалите.

— Кой друг знае?

— Не съм казал на никого, само на теб.

— Защо не уведоми Джон Баркли? Той през цялото време е на площадката.

— Хей, та аз не познавам никого там. Може и той да е замесен. — Били млъкна, за да подреди мислите си. Разговорът явно му костваше много усилия. — Не искам да ме сметнеш за доносител, но... Те не ми пречат и аз няма да се меса в бизнеса им, но крадат от теб и могат да навредят на работата. Ти беше честен с мен и просто реших да ти върна услугата. Е, аз тръгвам...

— Почакай! Кажи ми имената им!

— Казах ти, всичко, което имах да ти казвам. Нали му вярваш на този Джон, попитай него. Не би се случило, ако си е държал очите отворени.

Били хлопна вратата зад себе си.

Скот остана неподвижен няколко минути...

След това се обади на Джон.

— И, Джон — каза накрая, — преди да уволним тези момчета, да направим всичко възможно, за да не пострада Били. Просто им кажи, че от известно време ги наблюдаваш. Знам, че не си в състояние да бъдеш навсякъде, но трябва да направим ревизия на липсващото от обекта. Още утре.

Изслуша внимателно отговора на Джон.

— Прав си. Така ще е по-добре. Ще накарам някой, необвързан с проекта, да направи опис, въз основа на годишния баланс.

След това Скот си приготви вечеря. Ама че неприятна история!
Докато ядеше, мислите му отново се завъртяха около Катрин и предстоящия уикенд.

Набра номера ѝ.

Отговори му телефонният секретар.

Катрин наля по чаша вино за себе си и за дядо си.

— Сърцето ми се къса за нея, деденце. Само на три години е, а е преживяла толкова, колкото мнозина въобще не преживяват през целия си живот. Чувствам се толкова раздвоена и безпомощна... Така искам да има всичко!

— Ти се отъждествяваш с нея, нали?

— Може би. Не искам да повтаря моите грешки. Не бих желала да прекара половината си живот, измъчвайки се в какво се е провинила, за да не я обича майка ѝ. Не искам да се обвинява за смъртта ѝ — болезнена гримаса сгърчи лицето ѝ. — Не искам да се хвърли в прегръдките на първия човек, който ѝ заяви, че я обича. А след това да открие, че единственото, което е искал, е пай от наследството, че този човек спи с всяко същество, облечено в пола, дори и с най-добрите ѝ приятелки, че прави изневерите си публично достояние и да се съгласи на развод, след като му обещае прилична сума...

Разтърсваха я глухи ридания.

Никога нямаше да го забрави и да му прости.

Катрин се прибра късно.

Провери записите на телефонния секретар и разпозна предизвикателния глас на Скот:

„Това е неприлично, но тъй като те няма, трябва да се задоволя с въздишки...“

Кет се засмя като го чу да въздиша.

„... Ако това ти доставя удоволствие, потърси ме утре сутрин в офиса, за да се уговорим, дали не бихме могли да се отдадем на неприлични деяния? — След кратка пауза продължи: — Лека нощ, Катрин! Аз...“ — Той никога не завършваше изреченията.

Тя изключи записващото устройство. Очите ѝ щастливо блестяха: — Лека нощ, Скот. Обичам те, скъпи!

Катрин и Скот излязоха от италианския ресторант, където бяха вечеряли.

Той я прегърна и тръгнаха към колата. Наслаждаваха се на близостта си. Мълчаха, унесени в чувствата си.

— Ще влезеш ли за малко? Да изпием по едно кафе — покани го Кет, когато стигнаха до дома ѝ.

— Мислиш ли, че се налага да питаш? — Скот погали лицето ѝ и я притисна до себе си.

Първо се отбиха в кухнята.

— Всъщност не искам кафе. — Гласът му трептеше от вълнение.

— Нито пък аз — прошепна Кет.

Хванати за ръце, те се качиха в спалнята.

— Не съм срещал досега жена като теб. — Скот покри с целувки лицето ѝ.

Катрин лежеше в прегръдките му. Отново се бяха любили до изнемогване. Струваше ѝ се, че още се носи на вълните на една рапсодия от чувства, която той ѝ бе посветил.

Катрин прекара сряда и четвъртъка, работейки по организирането на търга. Пресконференцията бе насрочена за петък.

В четвъртък сутринта Кет отиде в съда с Били и Боб Темпълтън.

Както беше предположил адвокатът, съдът взе предвид особените обстоятелства и издаде тримесечна условна присъда на Били.

В петък сутринта Скот бе на строителната площадка в Сан Рафаел. Прекара половин час в разговор с Джон Баркли.

През времето, последвало техния разговор, Джон бе наблюдавал внимателно всички работници. Бе забелязал, че две от момчетата взимат кокаин два или три пъти на ден. В сряда бе започнала ревизията.

Без предупреждение Скот уволни младежите. В съответствие с политиката на фирмата, в заповедите за уволнение посочи точно провинението им.

— Нашите адвокати ще уведомят полицията и ще ѝ предоставят информацията — съобщиха на двамата наркомани, когато ги съпроводиха до изхода на обекта.

— Били работи добре — разказваше Джон на Скот, докато вървяха към изхода. — Разбира се с хората и никому не създава проблеми. Само едно нещо... Всеки ден по време на обедната почивка изчезва някъде. Връща се навреме, но нямам никаква представа къде ходи. И друго... Още първия ден разпитваше дали някой не може да го хвърли до Тибурон. Пътува дотам всяка вечер.

ОСМА ГЛАВА

На път за офиса Скот се отби у дома, за да се преоблече за пресконференцията.

С Катрин се бяха уговорили да вечерят заедно. Не бяха се виждали от вторник вечерта. Липсваше му.

По време на пресконференцията, докато Лиз представяше предстоящото събитие за набиране на парични средства, Катрин не взимаше участие.

Скот се изненада от интереса на пресата — имаше необичайно много журналисти, фотографи, репортери. Не знаеше, че подобно нещо може да привлече вниманието на широката публика. Чувстваше се не на място, притесняваха го камерите и въпросите, на които бе принуден да отговаря.

Особено много го разгневи въпросът, зададен му от един журналист, приканващ го да коментира връзката си с Катрин. Скот се опита да бъде тактичен и да отговори така, че да не даде повод за нови коментари.

На път към хотела настроението му се пооправи.

— Радвам се, че свърши. — Той разхлаби възела на вратовръзката си. — Не знам как се справяш с всичко това и как понасяш да живееш вечно пред очите на камерите и фотоапаратите.

— С времето се свиква — въздъхна тя. — Нужно е само да се научиш да се контролираш. — По време на конференцията бе разбрала, че Скот се чувства зле, но особено се бе притеснила за него, когато го бяха притиснали да коментира отношенията им. Публичността на връзката им можеше да застраши отношенията им.

Изкараха колите си от паркинга. Скот я последва със своята до дома ѝ, а после отидоха да вечерят в един френски ресторант, разположен в пуста уличка, където той се надяваше да останат незабелязани.

Прекараха два приятни часа, наслаждавайки се на топлите си чувства и на очарованието на неизказаните думи за обичта, която ги бе

завладяла.

— Какви плановете имаш за утре? — Скот я хвана за ръка.

— Обещах на Джени да я заведа в зоологическата градина. Искаш ли да дойдеш с нас?

На другата сутрин времето бе мрачно и хладно.

Кет помогна на Джени да си облече якето, щом видя, че Скот пристига. Момиченцето бе толкова развълнувано, че не можеше да застане на едно място. Непрекъснато бърбореше и се мъчеше да бъде в центъра на вниманието.

Очите на Джени се разшириха от изумление като стигнаха до клетките на жирафите. Правеше гримаси и хихикаше пред маймуните, а на лъва се зарадва, наричайки го „Голямото коте“. Всичко бе ново и непознато за нея.

Скот внимателно наблюдаваше Катрин. Тя бе не по-малко радостна от детето. Струваше му се, че най-последно е открил липсващите парчета от мозайката на своя живот.

След като сложи Джени в леглото, Катрин отиде при Скот в кабинета.

— Веднага заспа.

— Няма ли да приласкаеш и мен в леглото? — Сребристите очи на Скот блестяха от желание. — Но, трябва да те предупредя, не съм изтощен... още.

Тя се опита да прикрие усмивката на щастие, озарила лицето ѝ, докато се отпускате до него на канапето. Скот я прегърна.

Седяха в тишината на къщата и се целуваха. Не разговаряха.

— Мамо... Мамо! — Дочуха пискливото гласче на Джени. Катрин скочи и се затича към стаята ѝ. Отново кошмар!

— Джени, миличка, всичко е наред! — Тя прегърна хлипащото дете и се опита да го успокои.

— Къде е мама? — Джени зададе въпроса, който Катрин очакваше с притеснение.

Устата ѝ пресъхна. Страхуваше се от мига, в който трябваше да каже на Джени какво се е случило. Черил бе предложила тя да стори

това, но Катрин чувстваше, че е нейно задължение. Загледа се в невинните очи на детето, втрещени в нейните.

— Джени... Майка ти... — Напразно се опитваше да си спомни как дядо ѝ бе съобщил за смъртта на нейната майка. Но по онова време тя бе на десет години. А горката Джени — само на три.

— Майка ти си отиде, дете — прошепна тя и я притисна силно. — Няма да се върне. — Катрин с труд намираше думите. — Не защото не иска, миличка, просто не може. Майка ти... Твоята майка претърпя катастрофа. Беше много зле... Тя умря. Майка ти искаше да бъде с теб. Тя те обичаше. Запомни това, Джени, много те обичаше и не искаше да си отива... — Кет продължаваше да люшка детето в скута си. — Знам какво изпитваш, Джени. Знам колко си уплашена. Знам и за лошите сънища. Те са същите като моите. — Тя сподави плача си и продължи: — Ти нямаш вина за това, Джени. Разбираш ли ме? аз те обичам и няма да допусна да ти се случи нещо лошо. Повярвай ми, знам какво ти е. Още си малка и не разбираш, но един ден ще пораснеш и тогава всичко ще застане на мястото си.

Скот стоеше до вратата на спалнята. Бе чул думите на Катрин и бе усетил мъчителните ѝ чувства. Обърна се и тихо отиде да я почака в кабинета. Този миг принадлежеше само на тях двете.

Седмицата се изтърколи неусетно. Предстоеше очакваният с нетърпение от Скот уикенд, който възнамеряваше да прекара заедно с Кет на някое закътано местенце, далеч от любопитни погледи. Той прелисти бележника си.

Амелия му донесе чаша кафе и сутрешната поща.

Там беше и резултатът от ревизията, направен в Сан Рафаел. Скот разгъна папката и започна да сравнява данните с тези от предишната година. Денят щеше да бъде дълъг.

Прибра се късно вечерта.

Под вратата бе пхнат плик, в който е бил чекът за заплатата на Били. Отвори го. Вътре намери нова петдесетдоларова банкнота.

Позвъни на Катрин, макар че бе късно. Имаше нужда да чуе гласа ѝ. Поговориха за това-онова. Отказа да ѝ съобщи къде ще прекарат съботата и неделята. Искаше да я изненада приятно.

Седмицата бе изтощителна и за двамата. Ангажиментите им не съвпадаха. Само веднъж успяха да обядват заедно, но времето им стигна, колкото да се видят. Всяка нощ говореха по телефона.

Най-после настъпи очакваният петък.

Скот взе Катрин и я отведе у дома ѝ. Щом влязоха, я прегърна.

Тя трепереше в прегръдките му от желание, което растеше с всеки изминал миг.

Бе казала на дядо си, че не си търси съпруг, но все по-често се улавяше да мечтае за семейство.

Черил имаше право — не можеше да си представи живота без Джени. Но само тя не бе достатъчна за детето. Нужно му бе истинско семейство. Всичко би дала, за да разбере какво мисли Скот по този въпрос... Никога не ѝ бе казвал, че я обича. А тя така копнееше да го чуе!

Скот потегли на север.

Бе предпочел да прекарат двата дни на брега на река Рашън. Стаята, която бе запазил, имаше камина, в която можеха да запалят голям огън. Цепениците бяха приготвени. Драснаха клечка кибрит, почакаха да пламне и излязоха на огромната веранда, от която се разкриваше невероятна гледка. На масата, съгласно разпорежданията му, ги очакваше бутилка шампанско, потопена до половината в кофичка лед.

Застанаха на верандата, вперили погледи в океана. Далече приливът бучеше.

— Прекрасно е, Скот, но съм неспокойна. Толкова работа ме чака...

— Тези два дни са само наши. — Скот я накара да замълчи. — Никой няма да говори за работа.

Върнаха се в стаята и се загледаха в пламъците. Той отвори шампанското и наля в две чаши. Вдигнаха мълчалив тост.

След това отидоха да вечерят.

Катрин лежеше сгушена в ръцете на Скот, заслушана в ритмичното му дишане.

Беше щастлива. За първи път в живота си...

Затвори очи. Пред тях бяха цели два дни. Въздъхна с облекчение и се унесе в сън.

Скот лежеше неподвижен и я наблюдаваше. Беше прекрасна! Не можеше да отрече чувствата си към нея. Обичаше я.

Тя се протегна и отвори очи.

— Добро утро! Отдавна ли си буден? — Кет прокара пръсти по гърдите му.

— Не. Наслаждавах се на красивата жена до мен. — Той плъзна ръка по корема ѝ.

— Ако си привършил с огледа, може би има нещо, което искаш да направиш? — усмихна се предизвикателно. Дишането на Скот се учести.

— Хиляди прекрасни неща... И всяко едно така примамливо, че...

— Може би един душ ще ти помогне да подредиш мислите си.

Скот я последва в банята и пусна водата. Помещението се изпълни с облаци пара. Двамата се прегърнаха.

Целувките на Скот я възбуждаха невероятно. Струваше ѝ се, че е лека като перце. Обви краката си около бедрата му. Горещата вода се стичаше по тялото ѝ, отскачаше от зърната на гърдите ѝ и изчезваше някъде под венериния хълм.

Мощта на желанието им ги заливаше. Чувстваше, че няма сили, не можеше да се сдържа повече. Щеше да падне, ако Скот не я държеше. Изгаряше от страст.

Той я наклони и покри с устни едно след друго зърната на гърдите ѝ. Ставаше все по-настоятелен. Тя простена от удоволствие.

— Кет... — Думите му едва се чуваха от шума на водата. — Ще ме умориш.

Скот коленичи на пода. Единственото, което ги предпазваше да не избухнат в пламъци, бе водата, падаща върху телата им. Целувките им ставаха все по-страстни. Той плъзгаше ръце надолу по тялото ѝ и с устни следваше движението на ръцете си. В мига, в който целуна скритото сърце на желанието ѝ, тялото ѝ потръпна. Приклезна до Скот.

На Скот му се струваше, че за първи път усеща подобни ласки. Тя бе изворът на живота!

Той легна и я положи върху тялото си.

Докато проникваше в нея, тялото ѝ се извиваше като в транс. Ритъмът ставаше все по-бърз. Едновременно достигнаха кулминацията и се отпуснаха в прегръдките си. Водата на душа сякаш отмиваше горещината на изживяната страст и ги успокояваше.

— Не ме гледай така! — Скот се усмихна на израза на желание и страст, изписан все още върху лицето ѝ. — Напълно ме изтощи.

— За първи път се любих така. Не знаех какво съм пропуснала.

— Отново ще го направим. Много скоро. А сега да си поръчаме закуска. Умирам от глад!

Денят бе прекрасен. След закуска взеха два велосипеда под наем и се отправиха на пътешествие.

Цял следобед, хванати за ръце, бродеха по пустите плажове, спирайки, за да вземат по някоя друга раковина.

Вечеряха в малък ресторант и се прибраха в стаята си. Седнаха на пода пред камината, загледани в пламъците на огъня. Между двамата цареше хармония. Катрин не искаше никога тези мигове на щастие да свършат.

Легнаха късно. Любиха се дълго. Времето нямаше никакво значение, просто трябваше да бъдат заедно.

Заспаха чак на разсъмване. Събудиха се към обяд и останаха да се излежават, радвайки се на свободата си.

Катрин би желала да разкаже миналото си на Скот, да сподели с него мъчителните тайни, спомените...

Искаше да му признае истината за брака си, колко бе наранена от безразличието на Джеф...

Би желала той да научи всичко. Но се колебаеше. По непонятни за нея причини, не можеше да се престраши. Страхуваше се, че няма да ѝ прости грешките на младостта. Може би причината бе в Джени. Сътресенията, които преживяваше детето, се свързваха с миналото ѝ и я нараняваха отново. Обичаше момиченцето толкова, почти колкото обичаше и Скот.

— Студено ли ти е? — Той усещаше, че трепери.

— Да, малко — притисна се още повече в него тя. Копнееше да разбере мислите и чувствата му. Дали я обичаше?

Еуфорията постепенно отстъпваше място на съмненията и колебанията. Надяваше се, че Скот няма да забележи състоянието ѝ. Не искаше да загуби разбирателството, което бяха постигнали. Целуна го нежно и притихна.

След обяда опаковаха багажа си и потеглиха. Пътуваха по долината на реката, докато стигнаха една млада горичка. Слязоха да се поразходят. Наоколо беше спокойно и красиво. Чуваха се само гласовете на птиците.

— Благодаря ти — прегърна я Скот. — Това бе най-приятното преживяване за мен от години. Не исках тези два дни да свършват. Остана само едно нещо, преди да се върнем в града.

— Какво? — изгледа го тя учудено.

— Ще видиш. — Скот се усмихна чаровно като дете, намислило някаква изненада.

Чувстваше се изнервен, както и в деня, когато купи пръстена. Реши се след дълги колебания.

Дали първо не трябваше да я помоли да стане негова съпруга, а след това да изберат заедно пръстена?

Чувстваше се неуверен, избирайки бижу за човек, чието богатство многократно надвишаваше неговото.

Плашеше се от парите ѝ. Дали щеше да се съгласи да живеят заедно?

За малко да върне пръстена, още преди да бе излязъл от магазина. Може би избързваше...

Беше късен следобед, когато се отправиха за Сан Франциско.

— Как се справя Били?

— Чудесно. Джон казва, че винаги отива навреме, не създава проблеми и си върши работата. Дори напредва. Знам, че не е в характера му, но той се пребори със себе си и ми разказа някои неща, които ставаха на обекта. Става дума за двамина, които продавали наркотици. Благодарение на него успях навреме да взема мерки. Единственото, което ме притеснява, е защо всяка вечер отива към Тибурон и какво правеше в дома на майка ми миналата събота, когато

ходихме на пикник. Мама каза, че ѝ помагал, но той беше някак си гузен. Съмнявам се, че има нещо...

— Знаеш ли, когато се прибрах в Центъра, след като бяхме излизали с лодката, Черил не знаеше къде е Били. Майка ти я нямаше, но когато се върна, каза, че го е пратила да свърши някаква работа вместо нея.

— Ако нещо не е наред, сигурен съм, че мама щеше да ми каже.
— Скот я потупа успокояващо.

Продължиха в мълчание пътя си.

— Видях документите ти за търга — внезапно каза Катрин. — Някоя прекрасна дама ще прекара два вълнуващи дни с теб в „Джоуземит“. През този сезон там е много красиво. Тишината и красивата природа омайват. Листата на дъбовете са яркожълти и червени.

— Няма да наддаваш за мен, нали? Само от съжаление, ако никой друг не наддава. Обещай ми!

— О! Не ме е страх, че никой няма да наддава за теб. Страхувам се от битката, която ще поведат дамите, за да те спечелят — весело се засмя тя.

— Ще се чувствам нещастен, ако трябва да прекарам тези дни с друга жена.

— Знаеш ли какво? Можем да отидем в семейното имение на езерото Тахо? Там няма никой между Коледа и Нова година. Ще се скрием от целия свят...

Когато стигнаха до къщата на Катрин, вече се бе стъмнило. Скот знаеше, че тя ще бъде много заета през следващата седмица и това бе единствената възможност да прекарат още малко време заедно. Той занесе куфара в спалнята ѝ.

— Имаш ли график на ангажиментите след търга?

— Да, в чекмеджето на бюрото ми е. Отвори го и го потърси, а аз ще приготвя нещо за хапване.

— Скот? — долетя гласът на Катрин от кухнята. — Намери ли каквото ти трябваше?

— Да, доктор Феърчайлд, намерих дори повече, отколкото ми бе нужно и повече, отколкото очаквах.

Държеше папката, на която с големи букви бе написано името „Скот Блейк“.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Като видя папката с доклада за Скот сърцето ѝ замря. Беше го забравила. Обзе я паника. Разтрепери се.

— Не е това, което си мислиш... — Думите ѝ едва се чуваха.

— Не е ли?! — прекъсна я рязко той. — За мен това обяснява много неща. Проучвала си ме, за да разбереш дали мога да се докосвам до дамата от висшето общество! — Гласът му поомекна, но болката бе завладяла сърцето му. — Това е много подробен доклад. Който го е направил, е порботил добре. Бил е специалист. Отражено е финансовото състояние на фирмата, произхода ми, родителите ми... Бил е направен два дни, след като се срещнахме. „Имал е много, но несериозни и дискретни връзки — продължи да чете той. — Преди пет години е подал документи за встъпване в брак по времето, когато е починал баща му, но не се е оженил. Не се знае има ли връзка между развалянето на годежа и смъртта на баща му.“ Всичко си изровила! Единственото, което липсва, е броят на медалите, които съм получавал като ученик.

— Скот, моля те, изслушай ме... — Очите ѝ плуваха в сълзи.

— Играта на известните и богатите... Е, добре, печелиш първокласен трофей. Единствената ми утеха е, че нещата свършиха, преди да извърша постъпката, която щеше да ме направи пълен глупак. Не ти казах колко те обичам. А исках да те помоля да се омъжиш за мен и да прекараме заедно целия си живот... Всяка жаба да си знае гъола! Следващия път няма да напускам собственото си блато. Въздухът около вас, доктор Феърчайлд, е твърде пречистен — пречи ми да дишам нормално! — Той захвърли папката върху бюрото и излезе, без да се обърне.

Обичаше Катрин повече от Керъл — и дума не можеше да става за сравнение, но и тя го бе разочаровала.

Подкара колата към дома си. Бе загубил представа къде е и какво става около него.

Влезе в спалнята си, без да си дава труд да пали лампа, бръкна дълбоко в джоба на якето си и извади кадифена кутийка. Отвори я и извади диамантен пръстен. Сви дланта си около него.

Никога нямаше да обича друга, както бе обичал Катрин...

Затвори очи, опитвайки се отчаяно да се пребори с болката.

Катрин приседна на един кухненски стол. Беше вцепенена. Не знаеше какво да направи. Искаше ѝ се земята да се разтвори под краката ѝ и да я погълне.

Ридания разтърсваха тялото ѝ. Плака докато остана съвсем без сили и накрая заспа. Но скоро се събуди от кошмари и повече не можа да мигне.

Прекара ужасна нощ, люшкайки се от пълното отчаяние до гнева и отрицанието.

Гневеше на себе си, че не бе изгорила веднага доклада, вместо да го остави така лекомислено в бюрото си.

Ядосваше се, че е оставила Скот да си тръгне, без да изслуша обяснението ѝ.

Беше разгневена и на дядо си, че бе накарал адвоката да направи това разследване.

Думите му непрестанно се връщаха в нейното съзнание.

Обичаше я и бе искал да се ожени за нея. Знаеше, че бе говорил искрено. Проклинаше гордостта му, която не му позволяваше да направи компромис.

Веднъж му бе казала, че винаги получава онова, което пожелае. Е, сега щеше да му покаже, че това е така!

Обичаше го повече от всичко на света и нямаше да допусне любовта да мине покрай нея и да потъне в забрава.

Нямаше да се предаде!

— Кажи на госпожица Феърчайлд, че не съм тук. Всъщност можеш да ѝ кажеш, че съм напуснал страната и не знаеш кога ще се върна — нареди Скот на Амелия.

Стоеше, втренчен в телефонната слушалка. Какво си въобразяваше тя? Как се осмеляваше да го търси? Нямаше какво да си

кажат — докладът бе недвусмислен.

Бе решил да се откаже да участва в търга, но се оказа невъзможно. Рекламата бе в пълен ход. Не бе честно да изостави благотворителния комитет в последния миг.

Но в събота щеше да сложи край на всичко.

Сякаш времето бе спряло. Понеделникът изглеждаше безкраен.

— Ще се обадя по-късно. До утре. — Скот излезе от стаята на Амелия, без да се осмели да я погледне в очите, защото се боеше от неодобрението, което щеше да открие там.

В коридора видя Катрин да крачи напред-назад пред асансьора. Мигновено се обърна и отново влезе в стаята при Амелия.

— Не съм тук за госпожица Феърчайлд. Ще изляза от задния вход. — Префуча през стаята си и излезе.

Катрин влезе в приемната при Амелия. Опита се да запази спокойствие. Усмихна се с най-очарователната си усмивка и поздрави:

— Добър ден, Амелия. Бих искала да се видя със Скот. И, моля те, не ми кавай, че е въвн от страната.

— Вече си тръгна, госпожице Феърчайлд. — Амелия едва вдигна поглед от книгата си.

— Колата му е още на паркинга. Ще го почакам, ако не възразявате.

Беше ужасна седмица.

Скот седна и се загледа през прозореца.

Сиви облаци предвещаваха, че ще вали. Мъгла обвиваше кулите на Голдън Гейт, а вятърът гонеше и разпенваше вълните из залива.

Гледаше, но не виждаше нищо...

Отвори едно от чекмеджетата и извади кадифената кутийка. Първата му мисъл бе да върне пръстена още в понеделник, но не бе намерил сили у себе си.

Искаше да запази поне едно късче от най-щастливия ден в живота си.

Завъртя пръстена. Диамантът блестеше на светлината...

Прибра го и остави кутийката в бюрото си.

— Къде да сложа цветята? — Амелия влезе с огромен букет в ръка. — Току-що пристигнаха.

— Пак ли са от госпожица Феърчайлд? Колко станаха тази седмица... От понеделник до четвъртък по един букет, а днес — два! — Скот тежко въздъхна. — Прати и тях в болницата. Поне да зарадват някого.

— Искате ли да прочетете картичката?

— Нещо различно има ли?

— Не. Същото като предните: „Трябва да се видим и да поговорим. Моля те, ела у дома в осем часа довечера“.

Нещо трябваше да се направи, за да престане. И то скоро. Бе станал неработоспособен. Мислите му хаотично се въртяха и той се чувстваше неадекватен.

След като привърши съвещанието в петък след обяд, Катрин спря в Центъра и взе Джени.

Вечера рано с дядо си и се прибра преди осем вечерта.

Дядо ѝ бе настоявал да заведе момиченцето. Държеше се към него със същото внимание и любов, както бе правил това по време на нейното детство. Сякаш Джени бе любимата правнучка, родена от Катрин.

Дядо ѝ имаше право — тя отъждествяваше своето детство с това на Джени.

Стараше се да се държи нормално, но лошото ѝ настроение бе повече от очевидно за възрастния човек.

— Какво се е случило — попита я най-сетне той. Джени бе заспала на канапето в кабинета. — Изглеждаш ужасно. Знам, че имаш много работа, но май е нещо друго.

— Нищо няма, деденце. — Тя избягваше погледа му. — Просто съм преуморена. Този търг отне всичките ми сили.

— Катрин Феърчайлд! Не ти разрешавам да ме лъжеш!

Катрин настръхна. От години не бе се държал така. По същия начин на времето я бе накарал да му разкаже за майка си. Сякаш отново се бе превърнала в уплашеното дете, което не се осмелява да сподели мъката си с никого. Не можа да сдържи сълзите си.

— Скот... Обичам го толкова много! Как може да се държи така?! — Набързо разказа за случилото се. Гласът ѝ звучеше глухо и измъчено. — Сигурна съм, че и той ме обича — завърши тя. — Само наранената му гордост му пречи...

— Тъй като и аз нося известна отговорност за случилото се, може би...

— Да не си посмял да правиш каквото и да било!

— Добре, обещавам.

Старият Феърчайлд обичаше прекалено много внучката си и го заболя, че е така разстроена. Мисълта, че е с вързани ръце и не е в състояние да ѝ помогне, го влудяваше.

Съботната сутрин бе ужасно напрегната. Търгът щеше да започне в седем вечерта, но дотогава трябваше да се направят хиляди неща. В три следобед всичко беше готово.

— Моля за внимание! — провикна се Катрин. — Искам да благодаря на всички вас за работата, която извършихте. Мисля, че довечера ще имаме небивал успех. — Чу се възторжено ръкопляскане. — След това давам прием у дома на дядо ми — продължи Кет. — Моля, вземете си по една покана, преди да си тръгнете. И още нещо. Като започна да досаждам на гостите за дарения, не ми обръщайте внимание... Свършихте наистина много работа. Благодаря ви още веднъж! А сега да си вървим и да си отдъхнем. Ще се видим отново в шест. Нашите ергени ще пристигнат след шест и половина, а в седем часа започва търгът.

Скот се мъчеше с папионката си. Не обичаше да облича смокинг, а искрено ненавиждаше папионките. Четвъртият опит се оказа успешен.

Взе поканата за приема. Не възнамеряваше да присъства. И без това вечерта нямаше да му донесе кой знае какво удоволствие. Но най-неприятна му бе мисълта за предстоящата среща с Катрин.

Бе изтощен. Изтеклата седмица бе истинско мъчение за обтегнатите му нерви.

В мислите му бе само тя. Спомняше си всяка подробност от последните седмици. Сякаш още усещаше тялото ѝ, сгущено до неговото. Щеше ли да я забрави някога?

И Катрин бе като опъната струна. Не бе разговаряла със Скот от онази зловеща вечер...

Бе благославяла многократно факта, че има толкова работа. Така не можеше да мисли за него постоянно и да се обвинява безкрайно.

Всяка нощ будуваше, премисляше, премисляше...

А после и Джени. Тя непрестанно питаше къде е Скот.

Тъга и отчаяние я бяха обзели. Как щеше да издържи тази проклета вечер!

Били се измъкна от колата на Лин. Чувстваше се неудобно, облечен в официален костюм и с нови обувки, които го стягаха.

— Господи, не издържам!

— Изглеждаш чудесно, Били — усмихна му се Лин. — След търга ще отидем на приема. Там можем да направим съобщението си, нали?

— Съобщение? — Били бе обзет от паника. — Хайде, съгласих се да направя всичко това, но...

— Успокой се. Знаеш добре, че сам се справи. Само ти бе нужна малко подкрепа. Можеш да бъдеш горд със себе си. Катрин ще се зарадва, сигурна съм. А сега, да тръгваме.

Катрин минаваше от група на група и се спираше за няколко минути. Когато видя, че влизат Лин и Били, незабавно тръгна към тях, за да ги посрещне.

— Били, изглеждаш много добре с костюм и вратовръзка! Сякаш си друг човек.

Билите смути.

— Нямах какво да облека за тази вечер, така че си купих нов костюм. — Погледна нервно Лин, очаквайки одобрението ѝ. — Добре ли е?

— Да. — Катрин му се усмихна окуражаващо. Защракаха светкавици.

— Защо не потърсиш масата ни? — предложи Лин и се обърна към Катрин. — Добре ли се чувстваш? Изглеждаш така, сякаш не си яла и спала поне седмица. Знаем, че нещо се случило между вас със Скот. — Лин загрижено наблюдаваше реакцията на Катрин. — Не ми е казал нищо, но човек може да се досети. Ако искаш, да поговорим. Обещавам ти, че всичко ще остане между нас.

— Благодаря ти, Лин. Може би... — Очите ѝ се навлажниха и тя замълча, за да си поеме дъх. — Благодаря ти за предложението! — Кет бързо се отдалечи към нова група гости.

Скот стоеше точно пред вратата на залата. Гърлото му бе пресъхнало и го болеше. Щом забеляза Катрин, сърцето му се сви. Усещането за празнота бе по-силно от всякога.

Тя бе блестяща. Красотата ѝ оставяше човек без дъх. Усмивката ѝ зашеметяваше всички.

Сякаш завесата малко по малко се вдигаше... Катрин видя, че Скот е пристигнал. Не вярваше на очите си. Стомахът ѝ се сви на кълбо. Погледът ѝ се зарея из стаята и най-последно се спря върху него...

Скот пожела да си тръгне, но краката му не го слушаха. Стоеше като закован, обзет от страх и паника...

Съзнаваше, че ѝ е нужно съвсем малко усилие, за да го има отново...

Искаше му се да я докосне, да се отдаде на страстта, да я люби. Би желал да се върне назад и времето да спре преди онази нощ...

Катрин го наблюдаваше. Не я доближи цялата вечер. Но тя чувстваше, че връзката им не бе приключена.

— За пръв път имаме толкова много гости — шепнеше развълнувано Лиз. — Дочух да се споменават такива суми! Добре, да започваме!

— Дами и господа! — започна тя. — Добър вечер! Аз съм Лиз Торънс. Добре дошли на нашия четвърти търг! Ако някой няма списък с имената на ергените, които сме поканили, нека вдигне ръка и веднага ще получи. — Тя се огледа. — Е, добре. Всичко е наред.

Катрин стоеше в дъното на стаята. Лиз бе поела нещата в ръцете си.

Всички ергени бяха поканени да се качат на подиума и да направят своите предложения и да обяснят мотивите си. Скот бе номер тринадесети от общо петнадесет участници.

Търгът бавно напредваше.

Всички бяха възбудени.

Двама души, един футболист и един играч на бейзбол, получиха порядъчни суми от дами, които вече пишеха чекове.

Кет не изпускаше от очи Скот. Предусещаше, че той ще бъде победителят на вечерта.

Стомахът ѝ нервно се присви. Той бе следващият.

Наддаването веднага започна. Четири жени се състезаваха. Две от тях предлагаха пари от вече набрани фондове и две — собствени средства. Забеляза изненадата му. Сумите ставаха все по-големи и по-големи. Стигнаха десет хиляди долара, колкото бе получил и футболистът, Лиз попита дали ще наддава още някой и се приготви да приключи.

Настъпи тишина. Внезапно от дъното на залата долетя гласът на Катрин:

— Петнадесет хиляди долара!

Думите ѝ бяха последвани от възклицания. Фотографите снимаха.

Лиз бе стъписана, а Скот изглежда изпадна в шок.

— Добре, някой друг? — окопити се Лиз. — Не? Продадено на Катрин Феърчайлд за петнадесет хиляди долара.

Следвайки приетата процедура, Катрин се качи на подиума, за да получи наградата. Публиката възторжено ръкопляскаше. Тя му подаде ръка и се отправиха към масата, на която седяха ергените.

Кет имаше чувството, че лети. Когато го докосна, през тялото ѝ премина тръпка. Това трябваше да помогне. Трябваше!

Скот бе вбесен. С усилие на волята успя да запази спокойствие и се усмихваше, докато слизаха от сцената.

— Не ти ли стига, че ме направи на глупак у вас, та трябваше да ме излагаш и на публично място — процеди през зъби.

— Не ми даде друга възможност — говореше тихо, за да не привлече вниманието на някой от присъстващите. — Отказа да

разговаряме.

— Няма за какво да разговаряме.

— Не, има много неща — продължи тя шепнешком. — Така или иначе, ще трябва да чуеш това, което имам да ти кажа.

— Не искаш да дойда с теб на тази глупава почивка, нали? — Това бе по-скоро гневно изявление, отколкото въпрос.

— Платих петнадесет хиляди долара, за да получа правото да прекарам почивните дни с теб в „Джоуземит“.

— Разбира се, парите ти! Никой не те е карал да наддаваш за мен!

— Ако си спомняш, ти ме помоли да го направя миналата събота, нали? — По лицето ѝ играеше предизвикателна усмивка.

— Това бе седмицата на глупостта... — Отговорът му прозвуча тъжно.

Парфюмът ѝ го влудяваше. Беше същият, както в деня, когато се запознаха.

Обявяването на края на търга прекрати разговора им. Катрин бе заобиколена от цяла тълпа почитатели.

Лиз покани всички ергени на приема.

Скот разбра, че не би могъл да се измъкне на пръсти, както бе намислил. Отсъствието му от приема би дало възможност за всевъзможни тълкувания.

У дома на Феърчайлд кипеше небивало оживление.

Всичко бе приготвено. Сервитьорите очакваха пристигането на гостите.

Къщата бе ярко осветена — бяха включили всяка лампа.

Приемът щеше да бъде едно от изключителните по своята важност светски събития за годината.

Скот поспря, преди да влезе. Имаше нужда от минута за размисъл. Смущаваше се, че бе станал център на внимание.

— Запомни, деденце, обеща ми!

— Катрин, колко пъти съм те предупреждавал за това „деденце“?

— Добре, дядо! — Кет го целуна нежно. Гостите започваха да пристигат.

След края на търга Катрин бе избързала, за да има възможност да сподели случилото се с дядо си.

— Не знам как ще завърши всичко това — бе казала тя, — но съм длъжна да опитам. Обичам го и трябва да го спечеля отново. Сигурна съм, че и той ме обича. Затова искам да си го върна.

Скот огледа къщата. Всичко тук издаваше несметно богатство. Почувства се изнервен. Не му бе мястото тук. В този миг вратата се отвори.

Появи се Катрин. Веднага го съгледа и се отправи към него.

— Ела с мен — хвана го тя за ръка. — Трябва да поговорим.

— Няма за какво да говорим. Не желая да бъда куклата на конци в новия ви спектакъл, доктор Феърчайлд.

— Скот, моля те... Този доклад не е това, което си мислиш. Да поседнем някъде и...

— Престани, Катрин. Не слагай сол в раните ми. Остави ме на мира. Искам сам да се разпореждам с живота си.

— Твоите рани! — разгневи се тя. — А какво ще кажеш за моите?

— От какво имате рани, доктор Феърчайлд? Това беше ваша игра и вие спечелихте — прошепна той. — А сега ме остави да си вървя.

— За доста неща трябва да си поговорим! — Гласът ѝ бе изпълнен с решителност. — И ти ще ме изслушаш. Ако се наложи, ще те завържа за стола и...

— А, ето те и теб, Катрин — прекъсна ги гласът на Джим Далтън. — Има няколко души, на които наистина трябва да отделиш време. Не възразявате да я отведе за няколко минутки, нали? — обърна се той към Скот.

— Не — с облекчение отговори Скот.

От допира на ръката ѝ бе започнал да се замайва. Още малко и щеше да отстъпи...

Преди да се отдалечи, Катрин се обърна. Погледите им се кръстосаха.

Скот притвори очи. Безполезно. Нейният образ остана пред очите му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре ли си, скъпи? — Лин нежно докосна рамото на Скот. — Имаш странен вид. Струва ми се, че всеки мъж, за когото пет жени са водили битка до последния гонг, би трябвало да се чувства щастлив.

— Мамо, аз... — Скот отвори очи и забеляза Били. Бе благодарен на всяка възможност да промени темата на разговора. — Били, каква изненада! Костюм и вратовръзка?!

— Господи! Защо всички вдигате толкова шум около това. — Бе смутен и се опитваше да възвърне самообладанието си. — Да не мислиш, че ще прекарам целия си живот по улиците?

— Какви са плановете ти?

— Кажи на Джон Баркли да си отваря очите! Ще го изместя. А след това бих могъл да помисля и за теб. Харесва ми да работя в голям офис и да подреждам разни папки.

— Лин, изглеждаш прекрасно! — Джим Далтън бе оставил Катрин да разговаря с неколцина бизнесмени. — Танците в съседната стая започнаха. Ще ми окажеш ли честта?

— Не помня откога не съм танцувала, но ако обещаеш да не се оплакваш, когато те настъпвам, за мен би било удоволствие.

Скот ги изгледа с любопитство.

Вече бяха минали пет години от смъртта на баща му. По природа майка му беше жизнерадостна. Би трябвало да излиза, да ходи на гости, да се весели...

Джим Далтън, също вдовец, изглеждаше подходяща партия за Лин.

— Като че ли старицата ти си хвана га... Искях да кажа, струва ми се, че Лин си намери приятел — поправи се Били.

— Не ти се изплъзва нищо, нали? — Скот изгледа момчето изпитателно.

— Всичко виждам, човече! — Били погледна към Катрин и отново към Скот и повтори: — Всичко виждам. Знаеш ли, Джени все пита къде си? — Били рязко се обърна и изчезна сред гостите.

Скот се притесни. Малкото момиченце наистина много му липсваше.

Бяха изминали два часа, без Катрин да намери възможност да остане насаме със Скот. Хвърляха си по някой друг поглед и толкова.

Скот се чувстваше зле. Искаше да си тръгва.

Катрин се страхуваше точно от това. Трябваше да бъде домакинята на приема, но единственото ѝ желание бе да остане насаме със Скот и да му обясни всичко. Колкото повече време минаваше, толкова по-малка бе възможността да реши този проблем.

Почти цялата вечер старият Феърчайлд прекара със свои приятели бизнесмени, като ги уговаряше да направят дарения за изоставените деца.

По едно време обиколи и се представи на онези от гостите, които не познаваше. Като спря до Джим Далтън да размени дума-две с него, той го представи на Лин.

— Радвам се най-сетне да се запознаем. Катрин непрестанно говори за вас. Възхищава ви се.

— Внучката ви е изключителна, господин Феърчайлд.

— Моля, говорете ми на „ти“. Разбрах, че имате красив и интелигентен син. Бих желал да се запозная с него.

Скот изтръпна като видя майка си да приближава в компанията на Джим и стария Феърчайлд. Цялата вечер се бе стремил да го избегне.

— Значи, вие сте младият човек, за когото всички говорят! Скот това, Скот онова... Дори малката Джени не спира да повтаря името ви. За Катрин вие сте изключителен мъж... Може би съм твърде придирчив по отношение на...

— Дядо! — прекъсна думите му Катрин, която бе се появила зад гърба му. Беше изнервена и погледът ѝ блуждаеше. — Не се каниш да споделяш семейните тайни, нали?

Скот бе поразен от безполезния опит на Кет да прикрие раздразнението си, което очевидно граничеше с отчаяние. Не ѝ бе присъщо. Забеляза погледа, който размени с дядо си. Имаше нещо необяснимо в поведението ѝ.

Катрин повика с жест Били.

— Дядо, искам да ти представя Били Санчес. Вече си чувал за него.

— Привет, млади момко! — Старецът протегна ръка на Били. — Катрин неведнъж те е споменавала.

Били пристъпваше нервно от крак на крак.

— Смятам, че това е най-подходящият миг за твоето съобщение — постави Лин ръка върху рамото на Били.

— Е, добре... Ако искаш сега да им кажа... — Лицето на Били почервеня.

— Дами и господа! — Лин се опита да привлече вниманието на малката група. — Бих искала да направя едно съобщение. Миналия четвъртък господин Били Санчес издържа успешно изпитите и вече има диплома от колежа.

— Не е нищо особено... — Били бе забил поглед в килима.

Катрин го прегърна и го целуна.

— Та това е страхотно, Били! Просто съм зашеметена.

Всички го поздравиха.

— Значи това сте правели с мама — усмихна му се Скот. — Една жена може да напусне класната стая, но учителят в душата ѝ е вечно жив — подразни той закачливо майка си.

Приемът бе към своя край. Гостите вече бяха започнали да се разотиват. Скот също бързаше да се измъкне.

— Стана късно. Сигурно сте уморен — обърна се той към стария господин Феърчайлд.

— Ни най-малко, млади момко. Цяла година очаквам това събитие. — Той искаше да попречи някак си на Скот да си тръгне, преди да са поговорили с Катрин. — Най-много обичам мига, в който повечето от гостите са си тръгнали. Тогава мога да поговоря с някои интересни събеседници. — Старецът насочи количката си към градината, продължавайки да говори на Скот, който го следваше. — Моля, кажете ми...

Скот не бе усетил как бе отлетяло доста време в разговор с възрастния господин. Не бе очаквал, че е толкова забавен и остроумен.

Постепенно осъзна, че къщата е притихнала. Бе около три след полунощ.

— Нямах престава, че е станало толкова късно. Наистина трябва да тръгвам. За мен бе истинско удоволствие да разговарям с вас — протегна той ръка на господин Феърчайлд.

— И за мен! Отсега нататък се надявам да се виждаме по-често. — Той внимателно наблюдаваше реакцията на Скот при тези думи. На лицето му бе изписано безпокойство.

Скот не знаеше какво да отговори. Обзе го тревога, като проумя, че изказването не бе направено от любезност, а явно преследваше определена цел.

Какво ли знаеше? Какво ли му бе казала Катрин?

Боеше се, че всеки миг тя ще влезе и не би могъл да избегне опасността да останат насаме.

— Аз... Трябва да си вървя. Тибурон е доста далеч. Благодаря ви, господине, за всичко.

— Лека нощ, Скот.

Скот забърза към вратата.

Наоколо не се забелязваше никой.

В този миг забеляза Катрин, свита на един стол в хола. Не помръдваше и очите ѝ бяха затворени. Стана му жал за нея. Приличаше на малко дете, загубено в гората. Самотата я обвиваше като плащ. Желанието да я прегърне бе неудържимо.

Толкова бе настоявала да поговорят.

Дали петнадесетте хиляди долара бяха последният опит за разговор или просто целеше да покаже, че за нея той е само едно от поредните ѝ завоевания?

Телефонът на Катрин зазвъня от ранна утрин и не спря през целия ден. Неделните вестници бяха пълни със снимки и коментари от предния ден. Всички бяха развълнувани. Лиз не бе лягала въобще и се обади на Катрин, за да ѝ съобщи резултата. Във фондовете бяха постъпили като дарение около половин милион долара.

— Половин милион?! — възкликна Катрин. — Да не се шегуващ? Хей! Тридесет хиляди от Ричард Бентли? Дядо сигурно му е извил ръката. Старият скъперник крие всеки цент.

— Има още нещо, което ще ти достави удоволствие. Получили сме чек за петдесет долара от господин Били Санчес.

Очите на Катрин се насълзиха.

Били не само бе издържал изпитите си, работейки и на строежа, но бе успял да си открие сметка и да направи дарение. Гордееше се с него.

Отправи се към верандата и прибра вестниците.

Отново името Феърчайлд доминираше над всички. Имаше дори една снимка, на която бе заедно с Били. Какво ли щеше да каже на колегите си?

Денят бе прекрасен.

Само Скот не се обади.

Скот се бе отпуснал на едно канапе и пиеше кафе.

Бе късен следобед.

Вяло разлистваше вестниците.

Катрин бе в центъра на вниманието. Дали това бе типичното ѝ поведение? Веднъж я бе питал как се справя с журналистите, които непрестанно вървяха по петите ѝ.

Замисли се...

А може би все пак петнадесетте хиляди долара бяха наистина...

В сърцето му се прокрадна надежда, която разкъса мрежата на обзелото го отчаяние.

Скот спря пред дома на майка си.

Не ѝ се бе обадил да я предупреди, но бе решил да я заведе в едно ресторантче в Соусалито, където обичаха да ходят с баща му.

Позвъни.

Мислите му бяха заети с Катрин и Джени. Толкова му липсваха. Надяваше се майка му да го успокои поне малко.

— Страхувам се, че още не съм готова... — Лин се изненада като видя сина си. — Скот, какво правиш тук?

— Така ли посрещаш любимия си син? — обиди се той. Усмивката му изчезна като видя как бе облечена майка му. Носеше официален тоалет. — Преча ли?

— Разбира се, че не пречиш. Не стой навън. Влизай!

— Мислех да отскочим до Соусалито и да хапнем. Цял век не сме стъпвали там.

— Всъщност имам ангажимент тази вечер...

— Така ли? — вдигна вежди Скот. — С кого? С Джим Далтън?

Лицето на майка му почервения от смущение и тя сведе очи.

— Не е това, което си мислиш. Само ще вечеряме заедно. Сериозните ангажименти са за хора като теб и Катрин.

Скот се натъжи при споменаване името на Катрин. Отново го обзе отчаяние и тъга.

— Какво има, Скот? Напоследък не изглеждаш добре. Проблеми ли имате с Катрин?

— Всичко е наред... — Гласът му изневери. Замълча.

— Знаеш, че мой принцип е да не се бъркам в живота ти. — Лин потърси погледа му. — Но сега имам да ти кажа нещо, което държа да изслушаш.

— Е, синко, знаеш, че обичах много баща ти. Той бе най-прекрасният човек за мен. Но много го биваше да се инати. А ти, сине, по инат го надминаваш.

— За какво говориш? — Скот се опитваше да се защити.

— Говоря за теб и Катрин. Бедното момиче страда истински. Не знам какво се е случило между вас, но съм уверена, че с инат няма да постигнеш нищо.

— А сега да довърша тоалета си. Заета съм... Не, имам ангажимент! — отсече Лин и се усмихна закачливо.

Без да каже дума повече, тя избута зашеметения си син навън, точно в мига, в който Джим Далтън паркираше отвън.

— Тери, налей ми една бира. — Скот седна на едно от високите столчета, наредени около барплота.

— Заповядай, Скот! — Барманът застана срещу него.

Скот не реагира на явното му желание да си поговорят.

— Хей, земя! На хоризонта земя! — Барманът размаха пръсти пред лицето му.

— А? Съжالياвам, Тери. Бях се замислил. Извинявай.

— Как си, Скот. Отдавна не съм те виждала. — Младата сервитьорка обви приятелски раменете му.

— Много работа имам напоследък. Разработвам нов проект. — Скот се опита да се освободи от прегръдката на Сюзън, подразнен от очевидния ѝ опит да пофлиртува с него.

— Не бих казал, че е само това, ако човек може да вярва на вестниците в днешно време. Пълни са със снимки, на които ти стоиш до известната Катрин Феърчайлд.

— Стига, Тери. Това бе само един благотворителен търг.

— Каж ми, Скот — притисна се Сюзън към него, — кое у теб струва петнадесет хиляди долара?

Скот загледа смутено през прозореца. Наистина, какво у него струваше тази сума? Определено, това не бе заради участието му в търга.

Извади пари от джоба и ги бутна към Тери.

Отправи се бързо към вратата и излезе, оставяйки Тери и Сюзън в недоумение.

Вървеше към дома си с желанието вятърът да разсее неговото смущение. Думите на Лин още се въртяха в главата му.

Пред очите му изплува Катрин, свита на стола в пустия хол.

Вече не знаеше кое е правилно и кое — не.

Най-сетне телефонът престана да звъни.

Катрин се отпусна. Бе изтощена и физически, и психически. Няколко пъти през деня бе посягала към телефона с намерението да се обади на Скот, но отдръпваше ръката си.

Отчая се, като разбра, че е заспала и го е изпуснала. Всичко бе против нея! Знаеше, че това бе последната ѝ възможност. Дядо ѝ бе направил всичко, само и само да задържи Скот. А тя бе заспала! Ридание разтърси тялото ѝ. С усилие на волята сподави плача и стисна зъби.

Лежеше с поглед, забит в тавана.

„Катрин Феърчайлд! Осъзнай се — повтаряше си тя. — Съдбата ти е в твои ръце. Изпусна една възможност, ще се появи друга. Бори се, докато не се озовеш в прегръдките на Скот!“

И Скот лежеше неподвижно. Мислите му объркано блуждаеха. Само едно знаеше със сигурност и това бе фактът, че изтеклата седмица бе най-тъжната в живота му.

Когато се събуди, вече бе настъпило утрото.

Бе спал неспокойно. Но чудно — мислите му, бяха ясни и подредени. Бе сгрешил, отказвайки на Катрин да я изслуша. Беше инат и неразбран като магаре! Майка му имаше право.

Взе набързо един душ и отиде до телефона. Вдигна слушалката и набра номера на Катрин.

Катрин беше под душа, когато и се стори, че чува телефонен звън. Спря водата. Не чу нищо повече.

Привърши набързо, облече се и хукна навън.

Излезе и се отби в един магазин за цветя, като помоли да изпратят кошница, към която прикрепил лист с грижливо обмислени думи.

Бе Денят на Все Светии.

Налагаше се да обиколи доста магазини. Бе обещала на Джени да й купи маскараден костюм.

Скот отиде направо на строителната площадка в Сан Рафаел. Поговори с Джон Баркли и тръгна да обиколи строежа.

Беше време за сутрешното кафе. Забеляза Били, около когото се бяха струпали група работници. Бяха разгърнали неделния вестник и оживено говореха.

— Да — дочу гласа на Били. — Аз и Кет извървахме дълъг път заедно.

Очевидно момчето се забавляваше от новото си положение на знаменитост.

Щом се прибра в офиса, Скот позвъни на Катрин.

Никакъв отговор. След минута в стаята му влезе Амелия.

— Господин Блейк, това надминава всякакви граници! — Тя му протегна плик, съдържащ бележката на Катрин.

— Мисля, че тези цветя ще освежат стаята ти — отговори той и взе плика.

Амелия замълча в недоумение и тактично излезе.

Сърцето на Скот заби лудо. Имаше още надежда! Катрин имаше желание да поговорят. С треперещи пръсти отвори плика и извади бележката. Текстът гласеше:

„Тази вечер ще водя Джени на шествието — маскарад. Моля те, ела с нас.“

Това бе първият щастлив миг от онази съботна вечер, когато...

Погледна часовника.

Трябваше да побърза, ако искаше да си намери и той костюм за маскарада.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Катрин спря за малко в Центъра.

Не видя Черил, а нямаше и време да я чака. Бързаше да се прибере.

Дядо ѝ бе обещал да вечерят заедно. Дори се бе съгласил да седи пред вратата и да раздава сладкиши на децата, докато тя е навън с Джени.

Всяка година на шествието в чест на Деня на Все Светии дядо ѝ бе излизал с нея, дори преди майка ѝ да...

Погледна Джени и сърцето ѝ се сви.

„Обещавам — рече си тя — никога да не ти отказвам забавления и удоволствия, които заслужава всяко дете.“

— Ще дойде ли и Скот? — прекъсна мислите ѝ Джени.

— Не знам, мила. Той... Той каза, че ще направи всичко възможно.

От вълнение Джени не я сдържаше на едно място. Въртеше се непрекъснато, докато Катрин ѝ обличаше костюма.

Вечерята бе готова, оставаше само да се затопли, щом дойде дядо ѝ.

И двете чуха как пред входа спря кола.

— Скот! Скот! — Момиченцето се затича по стълбите.

— Джени, чакай! След малко Катрин излезе да види какво става.

Скот обиколи всички магазини, но всичко бе разпродадено. Накрая купи само една маска и забърза към дома на Катрин, притеснен да не би да излязат, преди да е пристигнал.

Като видя лимузината на стария господин Феърчайлд, сърцето му се сви от притеснение. Смути се още повече, като възрастния човек му отвори вратата.

В хола завари двама полицаи и изтръпна от лошо предчувствие. Единият от тях мина забързан край Скот и излезе, без да го удостои с никакво внимание.

— Какво се е случило? Катрин... Къде е Катрин? — почти прошепна той.

— Катрин е добре. В стаята си е — отговори му дядо й.

Скот се завтече като луд нагоре по стълбата.

— Почакайте, млади човече! Катрин е добре само физически. Чувствата й са друго нещо... Джени изчезна! Чула, че пред къщата спряла кола и се втурнала надолу. Мислела, че идвате вие. И... изчезнала в тъмнината. Катрин напразно я търси около половин час и след това повика полиция.

— Защо Джени е помислила, че съм аз? — думите му прозвучаха глупаво.

— Защото детето пита за теб цяла седмица и накрая Кет й обеща да отидете заедно на шествието.

Болката избухна и замъгли разсъдъка му.

Той бе виновен!

Цяла седмица егоистично се бе самосъжалявал, без да помисли, че и някой друг може да изпитва болка.

— Трябва да видя Катрин. — Гласът му прозвуча глухо и настойчиво.

— Преди да се качиш горе... — Старецът протегна ръка и го спря. — Трябва да ти разкажа историята на едно момиченце.

Скот не бе в състояние да слуша нищо, преди да е видял Катрин. Не го интересуваха истории тъкмо сега, искаше да се качи при Катрин, да я прегърне и да я успокои.

— Знам всичко за Джени.

— Няма да ти говоря за Джени. Ще ти разкажа за едно момиченце, за което всички вярваха, че получава всичко, което пожелае. Но запомни, това е само приказка. Можеш да я тълкуваш както искаш.

Скот стоеше в затъмнената стая на Катрин. Светеше само малка нощна лампа.

Тя се бе облегла на парапета на верандата и се взираше в тъмнината.

По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Катрин?

Тихият глас на Скот я стресна. Обърна се бавно и го изгледа.

— Тя е сама там някъде. Изгубена в тъмнината... — Гласът ѝ бе предрезгавял от тревога.

— Точно като теб? — Скот съзря страданието в очите ѝ.

Кет го изгледа в недоумение. След миг схвана значението на думите му и извърна лице.

— Държах се отвратително. — Скот се приближи до нея и вдигна брадичката ѝ.

Сякаш в тъмнината на отчаянието ѝ се промъкна лъч надежда. Тя се отпусна в прегръдките му.

— Да, така е — едва успя да промълви. — Държа се като истински глупак.

— Е, поне в нещо сме единомисленици — усмихна се колебливо Скот. — Можеш ли да ми простиш?

— Той ти е разказал всичко нали? А ми обеща да не го прави. Исках да се върнеш по свое желание, а не от съжаление към „бедното богато момиче“.

— Той ми разказа една приказка, само една история — притисна я към себе си и Кет отпусна глава върху гърдите му.

— Моля те, прости ми! — Сърцето му щеше да се пръсне от вълнение. — Повече от всичко искам да залича изминалата седмица. Обичам те, Катрин! — Скот съзнаваше, че обстоятелствата не бяха подходящи за любовни признания, но не можеше да издържи и да не ѝ го каже. — Обичам те и не искам да се разделяме повече.

— Скот, и аз те обичам толкова много!

Беше невероятно! Молитвите ѝ се сбъдваха.

Стояха прегърнати, раздвоени между безпокойството за Джени и обичта, която изпитваха един към друг.

Бяха седнали на едно канапе в хола.

Кет подскачаше при всяко позвъняване на входната врата. Бяха все деца, тръгнали на шествието. Дядо ѝ им раздаваше лакомства.

— Минаха два часа. Къде ли може да е?

— Сигурен съм, че е добре. Опитай се да не се притесняваш. — Той леко докосна устните ѝ. Искаше му се сам да си повярва.

— Господи, Скот... Не знам какво ще правя, ако нещо се случи с нея. — Катрин потрепери. Притисна се още повече в него, търсейки сила и защита.

Отново се позвъни. И двамата останаха неподвижни. Бяха загубили надежда.

След около минута особен шум привлече вниманието им.

В дъното на стаята се отвори вратата на малкия асансьор и от него се показа старият господин Феърчайлд на инвалидната си количка.

В скута му седеше...

Седеше обожаваното малко същество, преоблечено като принцеса!

— Джени! — Катрин се хвърли към дядо си и взе на ръце момиченцето. — Добре ли си, скъпа? — Тя покри личицето ѝ с целувки.

— Къде я намери? — попита дядо си.

— Според полицаия, който я доведе тук, била се присъединила към група маскирани деца. Майката, която ги водела разбрала чак след час, че има едно дете повече. Опитала се да разбере къде живее, но тя отговаряла „в къщата на Кет“. Жената се разтревожила и повикала полицията.

— Изглежда добре.

— Съвсем добре е. Полицаят каза, че добре се е забавлявала.

— Скот! Скот! — Джени се хвърли в прегръдките му. — Ходихме в една къща. Там имаше вещица! Всички се уплашихме. А в друга къща имаше призраци. Но не бяха истински. Преоблечени бяха. — Джени галеше лицето на Скот, а после обви ръчички около врата му.

— Е, добре, виждам, че повече нямате нужда от мен. Връщам се долу на поста си.

— Джени, миличка, не биваше да изчезваш така. Тревожих се много. Някой можеше да те нарани. Скот дойде, за да излезем заедно. И той много се притесни за теб.

— Така е, Джени. Всички много се изплашихме.

Джени се прозя и не обърна кой знае колко внимание на думите им. Такова възмущение бе прекалено за едно тригодишно дете. Скот я отнесе в стаята за гости. Кет отметна завивките и я сложиха да си легне. Детето мигновено заспа, облечено в прекрасната си рокля на принцеса.

Скот и Катрин я погледаха, след това загасиха осветлението и тръгнаха нагоре по стълбата.

Скот прегърна Кет през кръста. Беше им олекнало. Чувстваха се щастливи, че намериха Джени и че отново са заедно.

— Не изглеждаше притеснена или уплашена.

Мисля, че е добре.

Двамата се отпуснаха на канапето.

— Дано е така — отговори тя. Бе уморена. Не успяваше да прикрие прозевките си.

— И ти си изтощена. Може би трябва да си вървя. Утре бихме могли да вечеряме заедно.

— А откъде да знам, че ще се върнеш?

— Катрин! — Скот пребледня като видя мъката ѝ. — Катрин, моля те да ми простиш.

— Не, не си отивай, Скот! Дядо ще си тръгне след малко и ще останем сами. — Гласът ѝ бе приглушен от страстта, която я бе завладяла, както преди, дори по-силно.

— Добре, ще остана... — Бе опиянен от топлината на тялото ѝ.

— Да идем в кабинета. Можем да запалим огън в камината. Сенките ще играят по стените и...

Скот надникна в стаята на Джени.

— Дядо, справяш ли се? — приближи се Катрин до стария господин.

— Тъкмо смятах да се кача при вас. Шествието свърши, мога да затворя магазина за сладкиши и да накарам Джеймс да ме закара у дома.

— Какво стана със Скот? — наведе се към нея дядо ѝ. — Всичко стана така, както искаше, нали?

— Наистина не знам какво да правя с теб, дядо! — Катрин напразно се опитваше да говори строго. Усмивка изплува на лицето ѝ. Отново бе щастлива и не искаше да го крие. — Обеща ми да не се месиш и да не му разказваш за...

— Кет, знам, че понякога ме мислиш за изкуфял глупак, но аз толкова те обичам!

— Знам, деденце, знам! — Тя го целуна и му подаде палтото. Шофьорът му помогна да се качи в колата и потеглиха. Чак тогава Катрин се върна в кабинета при Скот.

Той седеше на пода, облегнат на възглавниците. Като чу стъпките ѝ, отиде до стола, на който бе метнал сакото си, и провери дали кадифената кутийка е все още в джоба му. Беше нервен. Тя, така или иначе, още не му бе казала дали му прощава.

Пред вратата Катрин се спря.

Обичаше го толкова много!

Надяваше се да забравят ужасната седмица и да прекарат живота си заедно.

— Ела да изпием по чаша вино, Кет.

— Сладкиш за възрастни, нали? — подразни го тя.

— За теб! — Скот вдигна чашата си. — Обичам те, Катрин. Имам нужда от теб. Толкова съжалявам. Не заслужавам прошката ти, но все пак ми кажи — прощаваш ли ми или — не. Трябва да науча истината.

— И аз те обичам, Скот! — Катрин прочете притеснението в очите му. — Разбира се, че ти прощавам. Но само този път...

Той остави чашата си.

— Какво би си пожелала? Как бих могъл да те направя щастлива?

— Аз... Не знам. — Побоя се да признае, че единственото нещо, което желаше, бе да живеят заедно.

— Ти какво би пожертвал за мен — изгледа го настоятелно тя.

Какво би пожертвал!? Ама че въпрос! Всичко!

Бе приготвил доказателството за това още преди седмица. Протегна се и извади кутийката от джоба си.

— Мисля, че знам отговора на твоя въпрос — той я отвори и я поднесе на Кет върху дланта си.

Диамантите блестяха на светлината на пламъците от камината. Скот взе ръката ѝ и сложи пръстена.

— Омъжи се за мен, Катрин. Искам да останем заедно до края на дните си — прошепна той с любов.

— Сигурен ли си... Сигурен ли си, че искаш да се ожениш за мен?

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Плачеше от щастие.

— Дали искам да се омъжа за теб? — Скот взе лицето ѝ в длани и се вгледа в очите ѝ. Целуна я нежно и рече: — Искам го повече от всичко на света, мила!

— Нима не мислиш, че след като съм толкова богата, мога да си позволя да си купя всичко, включително и любовта ти? Не?! Че навсякъде, където и да отидем, ще има досадници от пресата, които ще ни снимат? Че винаги ще бъдем в центъра на вниманието и това би ни попречило да бъдем сами през по-голяма част от времето...

— Нищо, освен теб, няма значение!

— Сега го казваш. А след година? Какво ще стане тогава? — Гласът ѝ трепереше. — Как ще се почувстваш, ако някой те нарече господин Феърчайлд — по погрешка?

— Катрин, плашиш ме. Какво се опитваш да ми кажеш? Обичам те! И това е единственото нещо, което има значение.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сняг покриваше с ослепителна белота планините около езерото Тахо. Клоните на боровете бяха натезали и приведени към земята.

Сякаш бе картина от коледна картичка! В стаята гореше камината, а до вратата бяха изправени два чифта ски.

Скот допълни чашата на Катрин с коктейл от сайдер и порядъчно количество бренди. Седяха и се грееха пред огъня, уморени и премръзнали след дългото спускане. — Сигурна ли си, че не искаш да отидем някъде и да вечеряме? — Той се наведе и я целуна.

— Едва дочакал следобеда на тридесет и първи декември, а вече се притесняваш за новогодишната вечеря. Предпочитам да прекарам вечерта в усамотение с теб, далеч от тълпите и шума — засмяно му заобяснява Катрин.

— Аз също. Колко време ли бихме могли да останем само двамата, имам предвид, преди да се появи някой от семейството ти?

— Вдругиден ще дойдат чичо Чарли и леля Роуз, а в края на седмицата ще пристигне цялото семейство, включително и децата.

— О! Трябва да изчезнем преди това, за да не ни задушат роднините ти с любезностите си.

— Не звучи много ласкаво от твоя страна, но е удивително точно — засмя се Катрин.

— Толкова те обичам! — прегърна я Скот. Ти си смисълът на моя живот. Без теб...

— И аз не съм предполагала, че е възможно да обичам някого толкова много! — Кет отвърна пламенно на целувката му.

— Вече говорихме за това! — Той приближи лицето ѝ до своето и се загледа в очите ѝ. — Не мога да чакам повече. Ще го направим сега. В този миг!

— Сега?!

— Да! — Скот я хвана за ръка и я повлече към вратата.

— Вие, Катрин Феърчайлд, съгласна ли сте да встъпите в брак с този мъж...

Скот държеше ръката ѝ, докато траеше сватбената церемония.

Църквата беше съвсем близо до имението на семейство Феърчайлд и куполите ѝ се отразяваха във водите на красивото езеро.

Наистина нееднократно бяха обсъждали сватбата си.

И двамата бяха единомислени, че не е необходимо да се вдига много шум, още повече, както подчертаваше Катрин, за нея това бе втори брак и голямо сватбено тържество просто би било не на място. Освен това не би желала да се появява на страниците на вестниците, също както и той.

Бяха решили да се оженят на четиринадесети февруари, на празника на Свети Валентин или Денят на влюбените, както го знаеха всички.

Къщата, която Скот бе започнал да строи щеше да бъде готова дотогава. Бе разположена в Мил Вали — долината, в която и двамата се бяха влюбили от пръв поглед. Проектът бе разработен от Джордж Уелингтън.

— Вие, Скот Джъстин Блейк, съгласен ли сте да встъпите в брак с тази жена...

Макар и двамата да не искаха шум и тържества, никой не си бе представял, че ще се оженят толкова неочаквано, в навечерието на Нова година, облечени в екипите си за ски.

Но Скот не можеше да чака повече.

След като преодоля изненадата си, Катрин се съгласи с него. И сега двамата стояха пред свещеника и полагаха брачна клетва.

Катрин лежеше в прегръдките на Скот, опиянена от топлината му. Той бавно галеше с ръка тялото ѝ.

— Е, това е първата ни брачна нощ — усмихна се той предизвикателно. — Кажете ми, госпожо Блейк, готова ли сте да ме посрещнете в прегръдките си?

— Да, но само ако се държите любезно и внимателно, господине.

— Не съм сигурен. — Той я прегърна и я положи върху себе си. — Понякога ме възбуждаш така, че губя контрол! — прошепна в ухото ѝ. Ръката му милваше бедрата ѝ.

Тя усещаше възбудата му и се притискаше силно в него.
— Сега остава само да опитам шанса си — промърмори тихо той.

Устните им се сляха, съединиха се в едно и телата им, разгорещени от желание и страст. Любиха се, отдавайки един на друг цялата си любов и нежност.

Ароматът на току-що сварено кафе разбуди Катрин.

Тя отвори очи.

Скот го нямаше в леглото.

Тъкмо се канеше да стане, когато той се появи с поднос, върху който бе подредил закуската.

— Добро утро, Сънливке! Вече си мислех, че ще прекараш остатъка от живота си в леглото.

— Знам и по-приятен начин да прекарам живота си — усмихна се тя.

— Обичам ви, госпожо Блейк! — Скот сложи подноса върху нощната масичка.

— И аз ви обичам, господин Блейк... — Катрин се протегна и го погали.

— Днес е прекрасен ден! Слънцето грее, а снегът блести. Въздухът е чист. Първият ден на новата година. — Той се наведе и я целуна. — Първият ден от нашия щастлив съвместен живот!

ЕПИЛОГ

Беше топла лятна сутрин — първи юли. Скот влезе с поднос закуска в спалнята и го постави пред Катрин.

— Желая ти много щастие по повод на шестте месеца брачен живот! — целуна я той нежно.

— Мамо... Мамо! — Джени влетя в стаята. Скот я хвана точно, преди да разлее кафето и да преобърне подноса. — Виж какво направи Скипи на куклата ми!

Малкото кученце се втурна в стаята и се опита да се качи на леглото.

— Не! — Скот се наведе и го вдигна, като го почеса зад ушите.

— Можеш ли да ми я поправиш, татко? — Джени му подаде куклата.

— Да видим какво ѝ има... — Скот я взе от детето. Ръката на куклата бе извадена. Той внимателно я намести и ѝ я върна. — Знаеш, че не бива да оставяш играчките си на пода. Защо не отидете със Скипи да поиграете на двора?

— Хайде, Скипи! — Джени тръгна, следвана по петите от кученцето.

— Погледни я, Скот. Не е ли прекрасна? Най-сетне може да се чувства щастлива — има заден двор с люлка и кученце, за което да се грижи. Това надминава мечтите ми. Вече цял месец не е сънувала кошмари. Сякаш са чакали да изсъхне мастилото от документите за осиновяване, за да изчезнат.

— Вече се бях отчаял. Не знаех, че осиновяването е толкова дълъг процес. Започнахме на първи ноември, а приключихме на първи февруари. — Той приседна на леглото до Катрин и я прегърна. — Смятах, че осиновяването става бързо, за разлика от другите усложнени съдебни процедури.

— А този бебчо... — Той погали с ръка корема ѝ.

— О, Скот! Та лекарят едва вчера потвърди, че съм бременна. Не знаем дали ще е момче. Може да бъде момиченце.

— Трябва да бъде момче! В противен случай няма да е честно!
Един мъж, заобиколен от три жени.

— Не си справедлив! — Катрин се опитваше да изглежда
сериозна. — Скипи е мъжко кученце.

— Що за име е това „Скипи“? Когато порасне, другите кучета ще
му се смеят.

— Нали знаеш, това е единственото име, което хареса Джени.

— Наистина Скипи е мъжко куче — продължи мисълта си Скот,
— но не е същото, мила. Не е същото...

Издание:

Автор: Шона Делакорте

Заглавие: Нежен залог

Преводач: Екатерина Кузманова

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Арлекин България ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: Роман

Националност: американска

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0084-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3243>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.